

ИЗВОР на благословение

Ейдриън Ибънс
Кевин Дж. Мълинс

Извор на благословение

Ейдриън Ибънс
Кевин Дж. Мълинс

Май 2020

Съдържание

Благословиенето от насладата на Отец.....	4
Загубата на синовност чрез греха	8
Няма събота без жертва	11
Евангелието в закона	14
Като преливащ извор.....	20
Освежителни сезони	22
Увеличаване на благословиенето.....	24
Свидетелството на историята.....	29
Съботата по-пълно	35
Малкият рог	40
Среднощният вик	50
Призован от тъмнината	54
Благословиенето	56
Заклучение.....	58

Благословиенето от наладата на Отец

Пс. 33:8-9 Нека се бои от ГОСПОДА цялата земя, нека се боят от Него всичките жители на света! Защото Той каза и стана; Той заповяда и се утвърди.

Колко чудно би било да си на мястото на един от ангелите, които наблюдавали Майстора Строител, когато Той изговарял в съществуване този свят.

Йоан 1:1-3, 14 В начало бе Словото; и **Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.** То в начало беше у Бога. **Всичко чрез Него стана;** и без Него не е станало нищо от това, което е станало... И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина.

Колосяни 1:12-17 Като благодарите на Отца,... който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на **Своя възлюбен Син,** в когото ние имаме изкупление чрез Неговата кръв, опрощаването на греховете. Той е образ на невидимия Бог, Първородният на цялото творение; **защото чрез Него беше създадено** всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото — било престоли или господства, или началства, или власти — **всичко беше създадено чрез Него и за Него; и Той е преди всичко и всичко чрез Него се крепи.** (Колосяни 1:12-17)

Евреи 1:1-2 Бог, който много пъти и по много начини е говорил в миналото на бащите ни чрез пророците, **в края на тези дни говори на нас чрез Сина,** когото постави Наследник на всичко, чрез когото също направи световите,

Синът на Бога е Словото на Бога, мислите на Бога направени достъпни за сетивата ни. „Името Му е Божието Слово“ (Откр. 19:13). Цялата творческа сила на Отец била дадена на Неговия Син, за да изговори света в съществуване.

Матей 28:18 Тогава Исус се приближи към тях и им говори, като каза: **Даде Ми се всяка власт на небето и на земята.** (Матей 28:18)

Йоан 8:28 От Себе Си нищо не върша, а каквото Ме е научил Моят Отец, това говоря.

Когато Христос изговорил думите на Своя Баща, светът дошъл в съществуване. Когато тревата, дърветата и цветята се появили от земята чрез изговореното Слово, Отец се обърнал към Своя Син и казал: “Това е добро, Сине.” Книгата Притчи съдържа запис на думите на Сина, отнасящи се за онзи момент:

Пр. 8:23-30 От вечността бях поставена, **от началото** [срв. Йоан 1:1], още преди създаването на земята. **Родих се** [срв. Йоан 8:42], когато ги нямаше бездните, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, преди хълмовете **се родих** [срв. Евр. 1:5], докато Той още не беше направил нито земята, нито полята, нито първите пращинки на вселената. Когато приготвяше небесата, аз бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усилваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада **ден след ден, веселях се винаги пред Него**, (Притчи 8:23-30)

Всеки ден на това сътворение, Синът на Бога усещал насладата на Своя Баща в Себе Си. Божият Син се наслаждавал в благословието на Неговия Баща, чрез творческия процес. С всеки изминал ден, радостта и насладата на Отец и Сина нараствала. Докато наблюдавали удивените от заобикалящото ги творение Адам и Ева, Отец и Синът усещали такава радост от дара, който предоставили с такава щедрост. Заедно се наслаждавали в своята агапе любов. И тогава, най-накрая дошла и съботата, и когато Отец погледнал делата на творението - планини, долини и потоците и всичко движещо се по земята, Той казал с радост на Сина Си:

Ти си моят Възлюбен Син в когото благоволя

В този ден Синът на Бога бил благословен от Своя Баща като Господар на съботата“ (Лука 6:5). Духът на Всевишния почивал върху Него и Синът се освежил.

Изх. 31:17 ...Това е знак между Мен и израилевите синове до века; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, а на седмия ден си почива и си отдъхна.

Думата *отдъхна* на еврейски означава да „вдъхнеш дух“. Това дихание към Сина било насладата на Отец от Неговия Син. Синът отговорил на Своя Баща с обожание и почит, за това че Му е дал всичко.

Йоан 3:35: Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка.

Йоан 8:29: И Този, който Ме е пратил, е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз **винаги върша онова, което на Него Му е угодно**.

Йоан 17:1-7: Това каза Иисус, и като вдигна очите Си към небето, каза: Отче, настана часът: прослави Сина Си, за да Те прослави и Синът Ти, **както си Му дал власт над всяко създание** да даде вечен живот на всички, които си Му дал. А това е вечен живот — да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Иисус Христос, когото си изпратил. **Аз Те прославих на земята: извърших делото, което Ти Ми даде да върша**. И сега, прослави Ме, Отче, при Себе Си със славата, която имах при Теб, преди да беше светът. Изявих Името Ти на хората, които Ми даде от света. Те бяха Твои и **Ти ги даде на Мен**, и те опазиха Твоето слово. **Сега познаха, че всичко, което си Ми дал, е от Теб**;

Благословиенето, което Бог поставил в съботата и което се припомня всяка седмица, е онова освежаване преживяно от Сина, чрез насладата на Неговия Баща.

Бит. 2:3 И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил.

Всяка събота, на седмия ден, диханието на Отец е върху Сина на Бога в памет на насладата, която Той почувствал от Сина Си при завършването на творческата седмица. Онези които са в Христос приемат това

благословение. Ние ставаме наследници на това благословение чрез Исус Христос:

Ефесяни 1:3-5 Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, **който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е избрал в Него преди основаването на света**, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Исус Христос по благоволение на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си.

Най-голямото духовно благословение, което можем да получим в Христос е да знаем, че сме обичани от Отец. Чрез вяра виждаме как Отец прегръща Сина Си с бащинска наслада, целува Го с бащинска привързаност и Му казва: “Ти си моят Син и Аз Ти се наслаждавам!”

Йоан 1:18: Никой никога не е видял Бога. **Единородният Син, който е в лоното на Отца**, Той Го изяви.

Какво друго би могъл да преживее Божият Син, освен една пълна и съвършена почивка в това благословение, изговорено за Него. Има ли нещо друго, което бихте пожелали освен да бъдете в лоното на Отец и да знаете – да знаете с абсолютна сигурност – че сте обичани и че Той ви се наслаждава?

Това е пълното дело на евангелието:

Евр. 4:2-4 Защото и до нас, както и до тях, се донесе една блага вест [Израил]... Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка, както каза Бог: „Така се заклек в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!"; макар и делата Му да са били свършени още при основаването на света. **Защото някъде Той е говорил за седмия ден така: „И Бог си почива на седмия ден от всичките Си дела“.**

Делото на сътворението и делото на изкуплението са едни и същи. И двете ни водят в обятията на Отец, за да бъдем прегърнати от Него и да преживеем в Него пълна почивка и радост. Това преживяване е достъпно за всеки от нас, чрез Господ Исус Христос и когато всеки седми ден идва

при нас, ние можем да влезем в тази същата почивка, която е преживял Христос от основаването на света. Всяка събота можем да вкуваме в по-голяма мярка насладата на Отец от нас, чрез Неговия Син. Исус взел участие в нашето човешко естество, нашите „плът и кръв“ (Евреи 2:14). Думите, които били изговорени на Исус при реката Йордан, „Този е моят възлюбен Син, в когото благоволя,“ обхващат цялото човечество. Бог говорил на Исус като на наш представител. С всичките ни грехове и слабости, ние не сме отхвърлени като нищожни. “Той ни е направил приети във Възлюбения.” (Ефесяни 1:6, Версия на крал Яков).

Това е благословието, което се съдържа в съботата. Това е освежаването и обновяването на връзките на любов между нас и нашия Баща, чрез Христос. Всяка събота изписва по-дълбоко в душите ни името (характера) на Отец, чрез диханието от устата Му. Колко скъпоценен е съботният ден за Божиите деца! О, нека хиляди езици възпеят славата на моя Изкупител. В Него съм свързан с насладата на моя Баща; приет съм във Възлюбения.

Загубата на синовност чрез греха

Такова било състоянието на Адам преди падението му. Той пребивавал уверено в любовта на Отец, чрез Сина на Бога, докато унищожителят не застанал между тях. Сатана отказал да се подчини на Божиия Син и по този начин се поставил извън насладата на Неговия Баща. Духът на насладата на Отец протича само чрез Неговия Син. Ако копнеем за благословието и насладата на Отец, трябва да прием от извора, който се намира в Исус Христос. Когато Сатана обърнал гръб на Христос, той обърнал гръб и на собствената си идентичност като син на Бога. За да можем да бъдем синове, трябва да гледаме към Сина, защото ние се променяме чрез гледане. Сатана отхвърлил синовността си в Бога и започнал да изтрива от ума си Божиия печат, замествайки го с една мистерия, която му позволила да се кланя на себе си.

Исаия 14:12-14: Как си паднал от небето, ти, сияйна звезда, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който тъпчеше народите! А ти казваше в сърцето си: На небесата ще се изкача, над Божиите звезди ще извися престола си и ще седна на планината на

събранието в крайния север, ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния!

Ако Луцифер бил останал в подчинение на Божия Син, можел да продължи да пие от насладите на Отец чрез Христос; той можел да остане син чрез Духа на Сина. За съжаление, той отхвърлил това и, отстъпвайки от своята позиция, изпаднал в мрака на малоценността. Езекиил 28:12-15 описва символично падението на Луцифер. Той бил „пълнен с мъдрост и съвършен по красота“ Той бил „в Божията градина, в Едем“ – в състояние на съвършенство. Бил покрит с „всякакви скъпоценни камъни“, представляващи скъпоценния характер, праведността на Отец. Мелодичният му глас и инструментите му за хваление били отеквали в цялата вселена в обожание към неговия Създател. Той „вървял нагоре-надолу сред огнените камъни“, което означава в пълна хармония с Божия закон на любовта, на чиято основа функционира реалността на живота (Второзаконие 33:2). Той бил съвършен от деня, в който бил създаден "докато не се намери беззаконие" в него. Отдалечил се от „огнените камъни“ и от възхвалата на своя Създател. Изоставил всички покриващи го скъпоценни камъни на христоводобния му характер.

В новото му състояние цялото му щастие изчезнало. Светлината, която сияела около него и неговите симпатизанти сега се превърнала на мрак и отчаяние. Егоистичният му стремеж да се издигне над Всевишния се спуснал върху собствената му глава. Самоосъждане и вина почивали върху него, причинявайки му много мъка.

Мракът и отчаянието на Сатана били унаследени от Адам и Ева, когато яли от плода, от който им било заповядано да не ядат. Този мрак и това чувство за малоценност дошли директно от загубата на идентичност. Тази загуба произтичала от изоставянето на насладата на Отец, почиваща в Неговия Син. Това е скръбта на един самоопределил се сирак. Същата тази загуба и скръб съществуват и днес:

1 Йоан 2:23 Всеки, който отрича Сина, няма и Отца; а който изповядва Сина, има и Отца.

Не е трудно да се разбере, че когато една личност се чувства малоценна или нищожна, това ще се изяви в самоунищожителна безполезност. Грехът е изявата на вярата, че Онзи, Който ни е дал живот не ни цени. Змията намекнала това в градината:

Бит. 3:5 Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото.

Сатана намекнал, че Бог крие нещо от Адам и Ева, което можело да бъде благословение за тях. Такъв един възглед довежда до мисълта, че Бог в действителност не ги обича. Мисълта, че Бог не ни обича наистина води до грях, “а грехът, когато се развие напълно ражда смърт.” (Яков 1:15).

За това лекарството за греха е разкриването на Божията любов към нас, като наш възхитителен Баща. Мястото, където тази любов се изявява напълно е в насладата, която Бог изразил към Неговия Син по време на първата събота в Едем. Така съботата е онова средство чрез което Духът на насладата на Отец възстановява в умовете ни усещането за Неговата грижа към нас. Точно в този ден над нас е вдъхвана насладата на Отец чрез Христос и умовете ни са освещавани в проумяването на любовта на Отец.

Можем да получим пълното благословение на Отец, чрез Христос. Тъй като Господството на Христос се открива в съботата, само чрез Него можем да приемем пълнотата на благословието на Отец в този ден. Ето защо съботата е знак за освещението или едно чудо на нашия Бог.

Ез. 20:12 Също и съботите Си им дадох да бъдат знак [Конкорданс на Стронг, евр. № 226 - чудо] между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам.

Въпросът за синовността ни към Бога е ключът в битката между Христос и Сатана. Сатана разкрил това, когато казал на Христос:

Матей 4:3 ...**Ако си Божи Син**, заповядай тези камъни да станат хлябове.

Сатана поставил под съмнение синоვნостта на Христос и начина по който тя се определя. Отец бил казал на Христос, 40 дни по-рано, че Той е Негов Син. Да повярва ли Христос на Словото на Отец, или да се опита да се докаже чрез силата Си? Чрез вяра Христос се осланял на Словото на Своя Баща и се уповавал на това, че Бог наистина е Негов Баща. Да се опитва да докаже, че Той е Син би означавало, че Той не го приема чрез вяра в Словото на Бога. Виж книгата *Идентичностни войни* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com за повече по тази тема.

Както Синът на Бога получава печата на благословието на Своя Баща в събота, ние също сме напълно възстановени и запечатани в синоვნостта ни към Бога чрез нея.

Няма събота без жертва

В такъв случай нямаше ли да е лесно Адам и децата му да идват в съботата всяка седмица, за да приемат благословието на Отец и да започнат възстановителния процес, приемайки насладата на Отец в Неговите деца? Това не било възможно, защото, когато Сатана обърнал гръб на своята синоვნост в Бога, той отхвърлил Духа на синоვნостта, който се намирал в Христос. Всъщност, Сатана искал да убие Божия Син от самото начало:

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща.

Когато Адам се подчинил на Сатана, той бил победен от духа на сирачеството; дух, който мразел Христос и искал да бъде признат за равен вместо да бъде син. Както Сатана казал в началото:

Ис. 14:14 Ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния!

Невъзможно е да се приема насладата на Отец ако отказваме да приемем, че сърцата ни са по естество във вражда с Божия Син. Бог ни обича, но ние не можем да приемем любовта Му докато не се върнем

към синовност. Така че, за да дойдем в съботната почивка, трябва да признаем, че по природа сме отговорни за смъртта на Божия Син. Всяко желание да бъдеш пръв, всяко усилие да докажем, че сме повече от другите, всеки стремеж да се изяви личната сила като причина, заради която трябва да бъдем ценени са винаги едно движение към унищожаване на Божия Син.

Ер. 9:23-24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Хвалбата в собствената ни мъдрост, мощ или богатство не е славата от познаването на Отец. Тя не е признание, че всичко идва от Него. Синът на Бога е постоянно в позицията на признаващ, че всичко което има е от Неговия Баща.

Йоан 5:19 Затова Иисус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Йоан 3:34-35 Защото Този, когото Бог е пратил, говори Божиите думи; **защото Бог не Му дава Духа с мярка.** Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка.

Затова е невъзможно да приемем в себе си насладата на Отец, когато не идваме към Него в Духа на Сина Му. Единственият начин това да се случи е като се осъзнае и признае, че по природа воюваме срещу Божия Син и наклонностите ни и поведението ни са такива, че при възможност бихме Го убили.

Средството чрез което правим това признание е признаването на смъртта на Христос за нас. Когато приемем, че Той е бил поразен заради нашите престъпления и наранен заради нашите беззакония, вратата към светилището на нашия Баща се отваря, за да получим благословието

Му. Всяко егоистично желание наранява Божия Син и Го измъчва. С увереност приемаме, че Исус не само е страдал за нас преди 2000 години, но и че ако днес чуем гласа Му, ние не трябва да закоравяваме сърцата си. Днес Той е нараняван, днес Той е измъчван от егоизма ни, днес Той е презрян и отхвърлен от хората. Когато очите ни са отворени за тази реалност, тогава, и само тогава, можем да влезем в истинското преживяване на съботата.

Идеята, която се опитваме да представим е: **невъзможно е да се влезе в съботната почивка, когато не приемаме жертвата на Христос за нашата душа.** Смъртта Му ни показва в какво отношение се намира нашето естество спрямо Него и ни дава избор да се покаем за това. Никой не може да има почивка в Христос, докато в Го разпъва и Го излага на открит срам (Евр. 6:6). Затова не можем да дойдем пред Господ с празни ръце (Изм. 23:15). Трябва да дойдем с жертва. Нашата жертва са разкаяно сърце и съкрушен дух (Пс. 51:17) от осъзнаването на егоистичното ни естество, а оттук и омразата ни срещу Христос. Жертвата и съботата винаги са свързани. Едното осигурява вход към другото. Смятаме че тези истини са само-доказващи се в светлината на войната за нашата идентичност като синове и дъщери на Бога. Докато не приемем, че в греховното си състояние тъпчем Божия Син, никога не можем да влезем в истинска синовност спрямо Бога. Докато не признаем страданията на Сина, не можем да станем синове, но по-скоро се чувстваме безполезни (малоценни), незаконно родени, които не могат да спрат да грешат, понеже грехът е доказателство за загубата на синовност; той е доказателство, че не сме намерили почивка в истинската любов на Отец.

Имайки предвид това, можем да видим как съботата се превръща в лъч надежда, в лекарство за греха. Когато виждаме сломения Спасител на кръста, виждаме какво са направили с Него нечестивите ни желания и се обръщаме към Бога в покаяние, приемайки благословието на Христос и вкусвайки от тази наслада, която Бог изпитва към Своя Син. Биваме приети във Възлюбения и всички духовни благословения, които Христос притежава стават наши, чрез вяра. В тази синовност към Бога, преставаме да грешим, защото вече не се съмняваме в любовта Му и си

почиваме в съвършената радост от съзнанието, че Отец винаги ще ни обича и цени и че винаги ще прави най-доброто за нас.

Каква скъпоценна мисъл! Каква върховна утеха имаме в Христос и Неговата събота. Така виждаме, че Духът на Христос се излива от трона на Бога в съботата, донасяйки насладата на Отец и търсейки вход във всяко сърце, което се отваря, за да Го признае. Онези които приемат жертвата на Христос и Неговите заповеди, приемат и съботата, за да влязат с вяра в цялата пълнота на синоვნостта спрямо Бога. Всеки съботен ден ни свързва с насладата на Отец към Неговия Син. Унаследяваме прегръдката, с която Той е прегръщан. Всяка събота започваме да преживяваме радостта и насладата на Сина.

Разбираме, че кръстът - сърцето на евангелието, и съботата - сърцето на закона, се целуват и ни даряват насладата на Отец към нас, за да можем да възкликнем:

1 Йоан 3:1-2 Видете каква любов ни е дал Отец – да се наречем Божии деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна. Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е.

Римл. 8:16 Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца.

Евангелието е откровение за това как и кога Отец идва при нас, казвайки ни колко сме скъпоценни за Него и колко много ни обича.

Евангелието в закона

От началото Господ разкрил на патриарсите времената на освежаването от Господ, когато насладата на Отец щяла да се разкрие в Христос. Когато патриарсите принасяли с вяра агне в определеното време, те се свързвали с Духа на Христос, който съдържа насладата на Отец и водени от Духа получавали уверение за синоვნостта им в Бога.

Римл. 8:14 Понеже, които се водят от Божия Дух, те са Божии синове.

Йоан 1:12 А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божи деца – на тези, които вярват в Неговото Име.

Сатана започнал да действа бързо, изопачавайки смисъла на времената и жертвите, които Бог бил определил, за да идва при Своите деца и да ги благославя. След като Израил излязъл от Египет, Христос възстановил, чрез Мойсей, пълното обяснение на евангелието посредством заповедите, постановленията и съдбите на Господ, които били изгубени в Египет. Писанието казва за Авраам:

Бит. 26:5 Понеже Авраам послуша гласа Ми и опази поръченията Ми, заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми.

Авраам вървял в хармония с Божиите "заповеди, постановления и закони", защото Бог му бил проповядвал вечното евангелие на правдата чрез вяра (Галатяни 3:7–9).

След като наблюдавал Божия закон 40 дни и 40 нощи, Мойсей слязъл от планината с лице, светещо от славата на евангелие в закона (Изход 34:29-35). Светлината която сияела на лицето на Мойсей не била символична; тя била истинска светлина, която карала израилтяните да поискат Мойсей да покрие лицето си.

Светлината идвала от неговото гледане към Голгота чрез вяра и от наблюдаването на това как Отец свързва Своите деца със Себе Си чрез съботата и кръста.

Преди първият набор плочи да бъде строшен от Мойсей, Бог свързал съботата със сътворението:

Изход 20:11: **защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети.**

По-късно, след като бил направен нов набор плочи, Бог свързал съботата с избавлението от робство:

Второзаконие 5:15: **И помни, че беше роб в египетската земя и че ГОСПОД, твоят Бог, те изведе оттам с мощна ръка и с издигната**

мишца; затова ГОСПОД, твоят Бог, ти заповяда да пазиш съботния ден.

В тези два пасажа виждаме, че съботата е канал, който ни води към Източника на нашето съществуване и изкупление. Днес съботата е също толкова значима част от Евангелието, колкото е била и в началото.

Евреи 4:10-11: Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той също си е починал от своите дела, както и Бог — от Своите. Затова, нека се постареем да влезем в тази почивка, за да не падне някой в същия пример на непокорство.

На Мойсей били дадени специфични времена относно това кога да се принасят жертвите за народа. Жертвите и тяхното време били от значение. Времето за принасяне на жертвата осигурило канал за изливането на благословието на Отец, така както Той излял благословието Си над Своя Син по време на първата събота.

Нека изследваме кога са били принасяни жертвите според закона.

1 Лет. 23:30-31 и за да пристъпват всяка **сутрин** да славят и хвалят ГОСПОДА, а също и **вечер**, и да принасят на ГОСПОДА всички всеизгаряния в **съботите**, на **новолунията** и на **празниците**, под брой, според правилото за тях, до века пред ГОСПОДА.

2 Лет. 8:12-13 Тогава Соломон принасяше всеизгаряния на ГОСПОДА на ГОСПОДНИЯ олтар, който беше построил пред предверната зала, според **определеното за всеки ден**, като жертваше според заповедта на Мойсей в **съботите**, на **новолунията** и на **тържествените празници** три пъти в годината — на **празника на безквасните хлябове**, на **празника на седмиците** и на **празника на колибите**.

Законът разкрива, че жертвите се принасяли:

1. Сутрин
2. Вечер
3. В Събота
4. На Новолуние

5. На празника на Безквасните хлябове
6. На празника на Седмиците
7. На празника Шатроразпъване

Намираме една красива връзка между жертвите и съботата в употребата на числото седем. В таблицата по-долу сме добавили някои допълнителни седморки във връзка с годишния цикъл, които са споменати в закона.

Времето за тези жертви не е случайно, но е свързано по един внимателен начин с числото седем, разкривайки седмория принцип на съботата, който е свързан с всички основни разделения на времето. Той се намира във всеки ден, във всяка седмица, месец и година. Седмият ден е денят, в който Отец благословил Сина Си, когато Те приключили седемте работни дни. Когато делото е завършено за период от шест единици, седмата единица осигурява време за размисъл и вкуване на насладата на Отец и обновяване на усещането за нашата идентичност като Божии деца.

Тъй като съботата е Божият знак за нашето сътворение и нашето изкупление, Бог изисква от Неговия народ да брои до седем, за да не забрави своя Създател и Изкупител, Който е създал земята за шест дни и Си е починал на седмия.

Времева рамка	Събитие	Шесторки, седмици и почивка	Текстове
7 ^{ми} час	Ежедневна жертва	6 часа между сутрешната и вечерната жертва. 6 часа Христос се трудил на кръста и на седмия починал.	Марко 15:25; 15:34; Деян 3:1; Пс. 141:2; Числа 28:8
7 ^{ми} ден	Събота	6 дни работа и след това почивка	Изх. 20:8-10

7 дни	Безквасни хлябове	7 дни безквасни хлябове	Лев. 23:6
7 седмици + 1 ден	Петдесятница	Броят се 7 седмици до Петдесятница	Лев. 23:15
7 ^{ми} Месец Броят се 7 новолуния	Тръби, Умилостивение, Шатри (7+1 дни)	Броят се 6 месеца и след това в 7 ^а месец има 3 празника	Лев. 23:24-39; Ис. 66:23, 4 Царе 4:23; Ез. 46:1
7 ^{та} година	Събота за земята	Броят се 6 години, а 7 ^{та} година е почивка	Лев. 25:3
7x7 години + 1	Юбилей	Броят се 7x7 години до юбилея и следва почивка	Лев. 25:8-10
7 ^{та} x 1000 години	Милениум	Броят се 6 пъти по 1000 години и следва почивка	Откр. 20:6

Възможно ли е нашият Отец да е записал във всяко разделение на времето Своята велика любов към Сина Си и чрез Него към нас? Човешкото тяло има 30 трилиона клетки които изпълняват около 10 000 химически функции. Всяка клетка има един трилион бита данни (равнява се на всяка буква в десет милиона книги). Всяка от тях е замествана след изминаването на **СЕДЕМ ГОДИНИ**.

„Яйцата на ВСИЧКИ птици се излюпват в перфектно произведение от седем дни от времето на снасянето им. Кокошките се излюпват за **21** дни, обикновените патици за **28** дни, Московските патици за **35** дни, императорските пингвини за **49** дни, Емуто за **56** дни, Скалните и Царски (кръстати) орли за 35 дни, големите сови за **28** дни, австралийската птица Казуар за **42** дни, **ВСИЧКИ СЕ ДЕЛЯТ НА СЕДЕМ**. При човешките същества менструалният цикъл е точно **28** дни (какъвто е цикълът на Луната). Всеки етап от развитието на

ембриона е в периоди от **28** дни. Има 10 периодични цикъла от **28** дни, които обуславят нормалната бременност на човека от **280** дни (имайте предвид, че това е равно на 40 седмици, а числото 40 е БРОЯТ НА СЕДМИЦИТЕ ЗА ЧОВЕШКИЯ ГЕСТАЦИОНЕН ПЕРИОД и то се използва на много места в Библията. Гестацията при бозайниците е както следва: Мишка **21** дни, Котка **56** дни, Див заек **28** дни, Куче **63** дни, Лъв **98** дни, Овце **147** дни. **ВСИЧКИ ТЕ СЕ ДЕЛЯТ НА СЕДЕМ**. Първите клетки от костен мозък се появяват на около **49**-я ден. Този ден е получил специално значение. Ден 49-ти е избран за последен ден от научния дневник, описващ развитието. На този ден ембрионът е на възраст **СЕДЕМ** седмици и се счита по същество за ЗАВЪРШЕН. Треската и периодичните атаки на подагра, ага и подобни оплаквания имат период на действие от **7, 14** или **21** дни, известен като критични дни. Казано ни е, че пулсът бие по-бавно на всеки **СЕДЕМ** дни, сякаш в съгласие със **СЕДМИЯ** ден за почивка, обявен при творческата седмица в Битие. Средният пулс е **70** удара в минута. „И Бог създаде човека от пръста на земята“ (Бит. 2:7); науката потвърждава, че човешкото тяло е направено от същите **14** елемента (2 x 7), които се намират в една средна шепя пръст. Ако прекарате слънчевата светлина през призма, тя произвежда седем цвята; трите основни и четири производни на тях. Периодичната таблица на известните елементи има **СЕДЕМ** нива на периодичност. Така дори само от тези примери можем да видим, че Бог има нареден модел от **СЕДМИЦИ** в природата. Всички неща в природата, било то материята, енергията, време или пространство са проектирани и зададени от Господ Бог. Затова бъдете сигурни, че нашата свещена Библия е непогрешимият Основен учебник по истинска наука." (*TheHiddenLighthouse.blogspot.com*)

Виждаме, че числото седем е интегрирано във формирането на живота, справянето с някои болести и в много други неща от природата. Следователно има смисъл в това, че числото седем е тясно свързано с Божието време за поклонение.

Като преливащ извор

Има хубава илюстрация в книгата Изход, която ни дава възможност за една по-задълбочена оценка на това, което се случва по време на жертвата.

Изх. 17:3-6 Но народът беше ожаднял там за вода и народът роптаеше против Мойсей, като казваше: Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни! А ГОСПОД каза на Мойсей: Излез пред народа и вземи със себе си някои от израилевите старейшини; вземи в ръката си и жезъла си, с който удари реката, и иди. Ето, аз ще застана пред теб там на канарата в Хорив, а **ти удари канарата, и от нея ще излезе вода**, за да пие народът. И Мойсей направи така пред очите на израилевите старейшини.

Скалата, която ударил Мойсей, била символ на Христос, който е посечен за нас.

1 Кор. 10:4 и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и **тази Канара беше Христос**.

Мат. 26:31 Тогава Иисус им каза: Вие всички ще се отвърнете от Мен тази нощ, защото е писано: „**Ще поразя пастира** и овците на стадото ще се разпръснат.“

Чрез символизма на ударената скала виждаме животворния поток, който изтича в момента на удрянето ѝ. Този символ виждаме и в самата смърт на Христос на кръста.

Йоан 19:34 Но един от войниците прободя с копие ребрата Му и веднага изтече кръв и вода.

Когато символът на закланото агне се комбинира с ударената скала, откриваме, че животворните потоци на изкуплението протичат през всички тези седморки. Ако сутрин признаваме жертвата на Христос със ставането си, за нас се отваря животворният поток, и ни е вдъхвана

насладата на Отец чрез Христос. Исус бил разпнат в „третия час“ (Марко 15:25). След един период от шест часа (деветия час) се възпоменава вечерната жертва. Това е точно часът, когато Исус „извика със силен глас“ и умря (Марко 15:33–37). Апостолите отбелязвали деветия час като време за молитва.

Деяния 3:1: И когато Петър и Йоан отиваха в храма в **деветия час**, часа на молитвата,

За онези от нас, които признават жертвата на Христос и спират, за да си я припомнят, изворът се отваря още веднъж и ние започваме да плуваме в потока на любовта на Отец към нас.

Това продължава и във всяка събота, всяко новолуние, а след това и в определените времена на празниците, когато е трябвало да се заколва агнето. При всяко едно от тези определени времена Отец ни изпраща Своята наслада чрез Сина Си. Когато признаваме Сина, потоците влизат в сърцата ни и в този процес сме освещавани; в своята почиваща синовност ние преставаме да грешим и вече не изразяваме предишната си самоопределена сирашка малоценност.

Ако жертвената система е била замислена да сочи към едно единствено събитие в шестте хиляди години история, тогава не е ли можело това да бъде отразено в жертването на едно единствено агне веднъж в годината, или веднъж на седем години? Жертването всеки ден, всяка седмица, всеки месец и всяка година не предполага ли изливането на потоци любов във времената, когато тези жертви са били принасяни? Ако не е имало животворни потоци, изливащи се в тези времена, тогава заколването на хиляди животни не е било от полза за принасящите жертвите. Тогава те са служили единствено, за да се запази живо учението за един бъдещ Месия. Щеше да е невъзможно светлината, която струи от Голгота, да сияе и на лицето на Мойсей, ако той не е живеел в скъпоценния поток на насладата на Отец, чрез жертвата на Божия Син, заклан от основаването на света. (Откровение 13:8).

Когато гледаме на съботата като на онова време, когато Отец е изразил Своята наслада в Сина Си по един пълноценен начин, тогава наистина ли е толкова трудно да се гледа на Отец, като на такъв, който копнее да

изпрати тази вест във всеки аспект на времето? Всеки ден, всяка седмица, всеки месец, всяка година, на всеки седем години и на всеки седем пъти по седем години плюс една, Отец зове Своите деца. Живият поток на любовта на Отец се излива върху нас в по-голяма мярка при определените времена. Каква скъпоценна мисъл. Тя прави съботата толкова сладка и създава усещане за радостно очакване. Само си помислете - когато се събудите сутрин и идвате на сутрешно богослужение, можете ли да отворите сърцето си за вашия Баща с едно по-голямо осъзнаване на факта, че по това време Неговият Дух наистина се излива върху вас и ви казва: “Ти си мое възлюбено дете в което се наслаждавам.”? Същото се случва и всяка вечер, а и всяка събота и продължава по този начин отново и отново. Копнеете ли за това? Вдигнете постелката си и започнете да ходите в тези постановления на любовта!

Освежителни сезони

Има мнозина, които биха казали: “Няма нужда да чакам някакво специално време, за да знам, че съм дете на Бога чрез Исус Христос. “Знам това, всяка секунда и всеки ден.” Бихте ли казали нещо такова на вашата съпруга и децата си? “Нямаме нужда от специални времена, за да си припомним колко ценно е семейство ни; знаем че се обичаме и можем да си го казваме по всяко време. Няма нужда от годишнини или някакви специални случаи в живота ни.” Дали една съпруга казва на своя съпруг: “Знаеш че те обичам и затова нямаме нужда от каквито и да е специални времена на интимност, за да празнуваме отношенията си.” Самодоказваща се истина е, че имаме времена за всяко нещо в живота. Храним се по определено време, а не цял ден. Имаме определено време за работа, игра и сън. Имаме също време, което посвещаваме специално за богослужение, в което време оставяме всяка друга дейност настрана, за да се съсредоточим върху това, което правим. Това е един ясно разкрит библейски принцип.

Еклисиаст 3:1 Има време за всяко нещо и определено време за всяко намерение под небето.

Библията ни казва, че когато слушаме Божиите заповеди, тогава правдата ни от Него е като морските вълни:

Исая 48:18 О, да беше послушал заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти — като морските вълни.

Вълните идват на приливи и отливи. Точно така идват и определените времена на нашия Отец към нас чрез постановленията. Всяка вълна отива нагоре по брега, а след това се връща в океана. В по-широк мащаб приливната вълна покачва брега, а след това го връща в предишното му състояние. А при новолуние и пълнолуние приливите достигат далеч в сушата. Всички тези природни чудеса ни учат как правдата на нашия Бог идва при нас.

Обърнете внимание какво казва Писанието за времето на освежаването:

Деян. 3:19 Затова, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, когато дойдат **освежителни времена** от присъствието на Господа;

Този стих ни показва, че има *времена* на освежаване. Думата на гръцки е в множествено число и ни казва, че има повече от едно освежаващо време. Заличаването на греха говори за запечатването, а запечатването е свързано със съботата:

Откровение 7:2-3: И видях друг ангел да се издига от изгрев-слънце, у когото беше **печатът на живия Бог**; и той извика с висок глас на четирите ангела, на които беше дадено да повредят земята и морето, и каза: Не повреждайте земята, нито морето, нито дърветата, **преди да ударим печат върху челата на слугите на нашия Бог**.

Исая 8:16: Вържи свидетелството, **запечатай закона** между учениците Ми.

Думите „знак“ и „печат“ могат да бъдат използвани взаимнозаменяемо:

Римляни 4:11: И той прие **знака** на обрязването като **печат** на правдата от вярата.

Второзаконие 6:6-8: И тези думи, които днес ти заповядвам, да бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш усърдно синовете си и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. **Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като превръзки над очите ти [челото].**

Езекил 20:12, 20: Също и съботите Си им дадох да бъдат **знак [печат]** между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам. ... и освещавайте съботите Ми, и нека бъдат **знак [печат]** между Мен и вас, за да познаете, че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог.

Как е възможно съботата да е печат на Бога, без да вярваме, че тя е Божие чудо в нашите отношения с Него? Какво е това чудо? Това е разтопяващото се сърце на Божието дете, когато приема думите на Отец: "Ти си мой възлюбен син в когото Аз се наслаждавам." То приема тази истина със съзнанието за цялата си нечестивост пред Бога. То вярва, че е простено и чрез Христос си почива в обятията на Отец.

Увеличаване на благословието.

Природата ни говори за любовта на Бога по много начини. Приливите на океана се повлияват от слънцето и луната. По време на новолуние и пълнолуние, приливите са много по-силни. Писанията ни казват, че слънцето и луната са били създадени и заради времената:

Бит. 1:14 И Бог каза: Да бъдат светила на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за времена [еврейски - 4150], и дни, и години;

Думата времена на еврейски е мо'ед:

Конкорданс на Стронг: Еврейски – 4150 От еврейската дума 3259; съществително собствено – определено време, т. е. Едно фиксирано време или сезон; **конкретно - празник;**

В стандартната християнска библия на Холман това е преведено така: „Те ще служат като знаци за празници (festivals) и за дни и години." В бележката под линия се казва: „Или за определени времена.“

Експозицията на Джон Гил върху цялата Библия: „Таргумът на Джонатан [арамейски превод] гласи: „и нека бъдат за знаци и времена на празниците и да се съобрази с тях броят на дните, и, до се освещава началото на месеците и началото на годините и взаимовръзките (бел. прев. добавеното време за изравняване на слънчевата и лунната година) на месеци и години, завъртанията на слънцето, новолунията и циклите.“ Затова Ярки [средновековен Френски равин, познат още като Раши] тълкува „сезоните“ като **тържествените празници**, които по-късно щели бъдат заповядани на израилтяните; но тези наредби не са били за определен народ и за определено време, а за цялото човечество, докато има свят.”

Коментар на Адам Кларк върху Библията: „[Сезони, Моедим] - За определяне на времената, в които трябва да се провеждат **свещените празници**. Думата често се среща в този смисъл; и е било правилно, при самото начало на откровението Си **Бог да информира човека, че трябва да има определени празници ежегодно чествани за Негова слава**. Някои смятат, че трябва оригиналната дума да се разбира като месеци, за която цел знаем, че служи Луната по същество чрез всичките си цикли на времето.”

Така че слънцето и луната трябва да се използват за определяне на времената и особено празниците. Най-интересно е описанието на жената в Откровение 12-та глава.

Откровение 12:1 И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона от дванадесет звезди:

Тази „жена“ пророчески представлява Божията църква - Неговият верен народ. Бог е казал: „Аз оприличих Сионовата дъщеря на мила и деликатна жена“ (Еремия 6:2), а след това казва: "... Сион, ти си моят народ." (Исаия 51:16). Павел пише: „Аз ви сгодих [църквата] за един съпруг, за да мога да ви представя като целомъдрена девица пред Христос. ” (2 Коринтяни 11:2).

В книгата *Откровение* Божията църква е облечена с времето на нейния Бог. Слънцето, луната и звездите са предвидени за определяне на

сезоните на освежение от присъствието на Господ. Павел отчасти говори за това, когато казва на солунците:

1 Солунци 5:1 А за годините и времената, братя, няма нужда да ви пиша.

Гръцката дума за *времена*, която е използвана тук е точно същата, която е използвана в Битие 1:14 на гръцкия Стар завет. На еврейски тази дума е мо'ед.

Затова църквата на Бога, както е разкрита в Откровение 12-та глава, е облечена със светлината на Божията любов. Тази любов се разкрива във времената на освежаването, свързани с отброяването на седморките в хармония със седмokratния принцип на съботата. Съботата е времето, в което Отец е изявил върховната Си наслада в Своя Син. Виждаме, че апостол Йоан е „облечен в същата дреха“, когато заявява:

1 Йоан 3:1 Вижте каква любов ни е дал Отец – да се наречем Божи деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна.

Това е дрехата, която Христос носил, когато се изправил срещу Сатана в пустинята. Той се придържал към уверението дадено при Неговото кръщение:

Мат. 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото Се наслаждавам. (Превод на Тиндейл)

Църквата на Бога побеждава чрез кръвта на агнето (жертвата) и словото на тяхното свидетелство, а свидетелството им е, че те наистина са деца на Бога, възлюбени от Отец. Това свидетелство идва при тях особено по време на съботния седморен принцип.

И така, ако се върнем отново при слънцето и луната във връзка с приливите, забелязваме, че седмичната събота се наблюдава чрез отброяването на седем завъртания на слънцето спрямо земята. Всички годишни празници са в първите седем месеца на годината и изискват отброяване на седем цикъла на луната спрямо земята. Щом слънцето и

луната дават отражение върху приливите на океана, възможно ли е също така, когато седмичната събота съвпадне с годишна събота (като например пасхата и шатрите) духовното благословение да идва като голям прилив?

Йоан 19:31 И понеже беше денят на приготвянето, за да не останат телата на кръста в съботата, защото **онази събота беше велика**, юдеите помолиха Пилат да им пречупят краката и да ги махнат оттам.

Христос бил разпънат в петък по време на пасхата. Точно както при завършването на сътворението в шестия ден от седмицата и почивката в седмия (Битие 2:1-3), Христос извикал „Свърши се“ на шестия ден от седмицата и Си починал на седмия (Йоан 19:30; Лука 23:54–56). Денят след смъртта на Христос бил седмият ден събота и тъй като тази събота била по време на празника Безквасни хлябове, Йоан нарича това велика събота. Това била седмична събота, съвпадаща с годишен празник. Думата на гръцки може също да се преведе като *голяма*, или *висока*. Възможно ли е, при подреждането на съботата и празника, гласът на нашия Баща към Неговите деца да ни говори по-силно и да достига по-дълбоко в сърцата ни, когато отговаряме на Неговия зов? Подобно на високата приливна вълна в океана, възможно ли е да има по-висока вълна на Духа, който говори на душите ни по това време?

Прочитайки Числа 28-ма и 29-та глави, ще видите, че в седмичната събота количеството жертви, брашно и олио е двойно в сравнение с дневните приноси. Те продължават да се увеличават при всяко новолуние и годишните съботи. Брашното и маслото представляват Месията като нашия хляб (Йоан 6:48–51). Смисълът е ясен - всяка събота (както и всички Негови определени времена) получаваме двойна порция благословение от Неговия Свят Дух - присъствие на самия Исус (Галатяни 4:6–7).

В Откровение 12-та глава жената е застанала на луната. А книгата Псалми ни казва:

Пс. 104:19 Той е направил луната за **определяне на времената [моедим]** и слънцето знае зaleza си.

Господ е определил луната за времената (моёд). Когато слушахме гласа на нашия Баща в Неговите определени времена, възприемаме гласа Му по силно, когато казва: “Ти си мое възлюбено дете, в което Аз се наслаждавам.”

Това е в пълна хармония с отношенията на Отец и Сина. Както Синът е сияние на славата на Отец, така и определените годишни времена правят по-ярка любовта на Отец към нас, чрез Христос, Неговия Син, в определените времена на седмицата. Ако желаете да научите повече за този принцип, прочетете книжката *Божественият модел на живота* достъпна на fatheroflove-bulgaria.com.

Ако апостол Йоан нарича комбинацията от първия ден на безквасните хлябове и седмичната събота „велик ден“, то какво може да е великото в него освен онова, за което съботата е била предназначена първоначално – едно благословение на нашия Баща в по-голяма мярка. Вкусете за себе си и вижте.

И видях, и ето: Агнето стоеше на **хълма Сион** и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които **носеха Неговото Име и Името на Неговия Отец написано на челата им**. (Откровение 14:1)

Когато сме запечатани с Неговия Дух, ние сме запечатани в Неговото име – Неговия характер. Това е същият безкористен характер, на който съботата е знак. Божието име (характер) ще бъде напълно възпроизведено в Неговия народ като окончателно свидетелство срещу лъжите на Сатана. Бог ще извърши Своето велико дело по „пленьване на всяка мисъл за покоряване на Христос“ (2 Коринтяни 10:5) и ние ще влезем напълно в Божията почивка.

Откровение 19:7 Нека се радваме и се веселим и нека Му отдадем слава, защото дойде сватбата на Агнето [Исус] и Неговата жена [Неговата църква] се е приготвила.

Всичко това можем да видим в анализирането на еврейската дума за събота - *Шаббат*. **Ш** = **име** (например: **Шем** означава име). **АБ** = **Аба / Баща**. **Б** = **Жилище** (например: **Витлеем** (бел. прев. на евр. това е Бетлехем) означава "жилище на хляб" а **Ветил** означава „Божие

жилище”). АТ = клетва / знак. Подреждането на всичко това разкрива какво означава съботата за нас: „**обиталището на знака на Отец.**” Като се има предвид истината, че името на Отец ще бъде запечатано на челата ни, не се налага да поглеждаме по-далеч от знака на съботата – **Шаббат**.

Галатяни 4:6: И понеже сте синове [деца], Бог изпрати в сърцата ви Духа [присъствието] на Своя Син, който вика: **Авва (англ. Абба), Отче!**

Ако съботата на седмия ден е морално благословение и празниците приемат името на съботата върху себе си, тогава те не наследяват ли и това благословение? Както Христос наследява пълното благословение на Неговия Отец, така и празниците не наследяват ли пълното благословение на съботата? Тъй като Божият Син е сиянието от славата на Отец, не са ли тогава и празниците сиянието на съботата?

Наистина ли е толкова трудно да се види, че Сатана действително не желае хората да получават това пълно благословение на небесния Отец чрез Христос? Той ще направи всичко, което е по силите му, за да предотврати това. Той е замислил да промени свещените празници и закона. Сатана не иска да бъдете благословени, приятели. Той не иска да бъдете докоснати от онзи мил Дух на Исус, който идва навреме като освежителен прилив. Ето, Той стои на вратата и хлопа за тези, които гладуват и жадуват пред извора на праведността.

Свидетелството на историята

Всяка събота до ден днешен евреите четат така наречената: „Тора и Хафтара”. Това са свързани части от Писанието от Тората и от пророците. Когато Исус казва: „Не мислете, че съм дошъл да унищожа закона или пророците ... ” (Матей 5:17), Той има предвид „Тората и Хафтара.” Когато Исус прочел Исая 61:1-2 една събота, както е записано в Лука 4:16–21, Той прочел частта от Хафтара за онази конкретна събота.

Лука 4:18-19: „Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна

на свобода угнетените, да проглася **благоприятната Господна година.**"

Практически всички коментатори са съгласни, че "благоприятната година на Господ" се отнася за съботната година (седмата година) или юбилейната (петдесетата година, след седем съботни години). Показателно е, че Христос обявява началото на Своята мисия с езика на съботната година. Тези целогодишни съботи били време на освобождение за потиснатите. В тези времена ...

1. Земята трябва да остане необработена, за да осигури бесплатна продукция за бедните, лишените и животните (Изход 23:11; Левит 25:6; Второзаконие 24:19-22; Левит 19:9-10).
2. Дълговете били опрощавани (Второзаконие 15:1-6).
3. Робите били освобождавани (Изход 21: 2-6; Второзаконие 15:12-18).
4. Собствеността се възстановявала на първоначалния ѝ собственик (Левит 25:29-34).

От четенето на Новия Завет и историята става ясно, че всички последователи на Исус са продължили да поддържат времената на освежаване дълго след Неговата смърт.

„Навсякъде, особено в източната част на Римската империя, имало еврейски християни, чийто начин на живот не бил забележително различен от този на евреите ... за тях новият завет, който Исус бил сключил на Тайната вечеря с учениците Си и запечатал със Неговата смърт, не означавал, че заветът, сключен между Бог и Израил вече не е в сила. **Те все още спазвали празниците Пасха, Петдесетница и Шатороразпъване;** също продължили да се обрязват, да спазват седмичната събота и Мойсеевите разпоредби относно храните.... те трябва да са били толкова силни, че до падането на Ерусалим през 70 г. сл. Хр. са били доминиращ елемент в християнското движение." (У. Д. Дейвис, *Павел и Юдейското християнство*, стр. 72).

Съботата: Марко 1:21; 6:2; Лука 4:16, 31; 6:6; 23:56; Деяния 13:14; 42-44; 15:21; 15:13; 17:2; 18:4. (Забележка: Всички съботи на Бога, седмични или годишни, се определят от слънцето и започват при залез - Лев. 23:32; Неемия. 13:19. Седмичната Събота започва при залез в петък и завършва при залез в събота. Исаия предсказва, че Божият народ ще съблюдава Новолунието и съботите на новата земя. Исаия 66:22-23).

„**Първите християни почитали много Съботата** и прекарвали този ден в посвещение и проповеди. И несъмнено **те са взимствали тази практика от самите апостоли**, както се вижда от няколко текста по темата.“ (*Диалози за Господния ден*, стр. 189. Лондон: 1701, От д-р Т. Х. Морър; *Църква на божествена Англия*).

„... Съботата била силна връзка, която ги обединявала с живота на целият народ **и спазвайки съботата свято те следвали не само примера, но и заповедта на Исус.**“ (*Geschichte des Sonntags*, стр. 13, 14).

„**Древните християни били много внимателни при спазването на съботата или седмия ден** ... Очевидно е, че всички ориенталски църкви и по-голямата част от света са спазвали съботата като празник ... Атанасий също ни казва, че са имали религиозни събирания в събота, **не защото са били заразени от Юдаизма, но, за да се поклонят на Исус, Господарят на съботата**, Епифаний казва същото.“ (*Древности на християнската църква*, том 2, Книга XX, гл. 3, сек. 1, бб. 1137, 1138).

Пасха / безквасен хляб: Лука 22:13-16 (Забележка: Исус заръчва на Своя народ да продължат да празнуват Пасхата, не с животинска кървава жертва, но с безквасен хляб и безквасно (не ферментирало) вино. Той заявява, че празникът Пасха не е отменен от Неговата смърт, но остава „докато не бъде изпълнен в царството Божие“, позовавайки се по този начин на „сватбената вечеря на Агнето“ - Откровение 19:9; Деяния 12:4 (Забележка: Версията на крал Яков използва думата Великден в Деяния 12:4, но гръцката дума е Пасха; Деяния 12:3; 20:6; 1 Коринтяни 5:6-8 (Забележка: не би имало нужда Павел да поправя тяхното поведение по време на

Пасхалния сезон, ако Пасхата не е трябвало да се спазва от християнските вярващи. Проблемът тук не е празникът Пасха, но какво се проповядва и какво се прави по време на празника. Църквата в Коринт включвала някои евреи (1 Коринтяни 7:18-19), но до голяма степен тя се състояла от обърнати към вярата езичници (1 Коринтяни 6:9-11; 8:7; 12:2).

Един от учениците на Йоан ни дава представа за това, което е вярвал апостолът. Йоан е вярвал, че съблюдаването на Пасхата е част от евангелието:

Поликрат: "Затова ние спазваме неотклонно деня, нито добавяме, нито отнемаме, защото в Азия [Мала] спят големи просветители, и те ще възкръснат в деня на идването на Господ, когато дойде със слава от небето и потърси всички светии. Такива били Филип... и две от дъщерите му... **Също и Йоан, който лежеше на гърдите на Господ...** А също и Поликарп от Смирна, и двамата епископи и мъченици, и Трасий, епископ и мъченик, от Еумения...[Също] Сагарис, ... Папириус, ... и Мелито ... **всички тези спазваха четиринадесетия ден на Пасхата според евангелието; никога не се отклониха, но следваха правилото на вярата.** И аз Поликрат, също, най-малкият от всички вас, живея според традицията на своите сродници, и съм последвал някои от тях. Защото седмина от семейството ми бяха епископи, а аз съм осмият, и моите сродници винаги спазваха деня, в който хората премахват кваса. Затова братя, аз, който живях шестдесет и пет години в Господ и общувах с братя от всяка страна, и изучих цялото свещено Писание, не се страхувам от заплахи, защото онези, които са по-големи от мен са казали: 'По-добре да сме послушни на Бога отколкото на хората.'" (Евсевий. *Църковна история*, Книга V, Глава 24-та; *НикеЙски и след-никеЙски отци*, Серия 2, Том 1, стр. 507).

Първи плодове: Няма конкретно споменаване на този празник в Новия Завет, но символичното му значение е ясно посочено в 1 Коринтяни 15:20-23. В Езекил 45:21 пише: В първия месец, на четиринадесетия ден от месеца, ще ви бъде пасхата, седемдневен празник; безквасен хляб да се яде." Както се вижда от този стих Пасха обхваща целия период на безквасния хляб. Това включва

Първите плодове, които се падат на първия ден след първата Събота през дните на безквасните хлябове.

Празник на седмиците / Петдесетница: Деяния 2; 20:16.

Празникът на тръбите: Няма конкретно споменаване на този празник в Новия завет, но символичното значение е ясно посочено в 1 Коринтяни 15:52; Откровение 8:2, 6.

Ден на умилостивение: Деяния 27:9 (Забележка: Споменатият термин „постът“) тук се отнася за Деня на умилостивението, който най-често се счита като ден на пост); Откровение 11:18-19 (Забележка: Ковчегът на неговото свидетелство в KJV се отнася за ковчега на завета. В деня на умилостивението, Йом Кипур, първосвещеникът влиза в Пресветото място на светилището, където е бил ковчегът на завета. Там очиствал светилището като по този начин символично очиствал народа от всички лъжи, които Сатана е изговорил срещу Бога, Левит 16-та гл.; Даниил 8:14. Празникът на Тръбите и Умилостивението били смятани исторически за тържествено време на запечатване и съд. Вижте също Откровение 14:6-7).

Празникът Шатороразпъване: Йоан 7-ма гл. Няма конкретно споменаване на този празник по-нататък в Новия завет, но символичното му значение за края на времето е ясно посочено в Откровение 21:3. (Забележка: Захария 14-та глава говори за Божия народ, който спазва този празник дори след Второ пришествие на Христос).

Когато приемете, че наградата на Отец се дава на децата Му, чрез Христос според съботния седморян принцип, всички определени от Господ времена могат лесно да бъдат възприети като част от евангелието.

Има мнозина, които вярват, че празниците на Господ всъщност не са били духовни празници за живеещите преди кръста. Те вярват, че празниците са били само символ на Христовото дело, което щяло да се осъществи стотици години по-късно. Едно такова убеждение отрича

делото на Христос в евангелието преди кръста и това, че светлината на Голгота е сияела от лицето на Мойсей. **Има само един начин, чрез който можете да постигнете почивка и това е чрез Духа на Христос.** Всички текстове по-надолу говорят за почивка; почиването в насладата на Отец, чрез Христос.

Изход 16:23 А той им каза: Това е точно което каза ГОСПОД. Утре е събота, свята **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон] на ГОСПОДА; опечете, колкото искате да опечете, и сварете, колкото искате да сварите, а каквото остане сложете настрана да ви стои за утре.

Изход 31:15 Шест дни да се върши работа, а седмият ден е събота на **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон], свята на ГОСПОДА. Всеки, който върши работа в съботния ден, непременно да се умъртви.

Левит 16:30-31 защото в този ден ще се направи умилостивение за вас, за да се очистите от всичките си грехове и да сте чисти пред ГОСПОДА. Това да ви бъде събота за **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон] и да смирите душите си; това е вечна наредба.

Левит 23:24 Говори на израилевите синове и кажи: В седмия месец, на първия ден от месеца, да ви бъде **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон], спомен със свирене с тръби, свято събрание.

Левит 23:39 А на петнадесетия ден от седмия месец, когато ще сте прибрали произведенията на земята, да празнувате ГОСПОДНИЯ празник седем дни; първият ден да бъде **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон] и осмият ден — **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон].

Забележете, че за всяко от горните времена се използва думата *Шабатон*. Думата *почивка* тук е същата *почивка*, която се намира в Христос. Не е възможно да се почива или да се преживее *Шабат* извън Христос:

Мат. 11:28 Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви дам почивка.

Евреи 4:11: Затова, нека се постареем да влезем в тази почивка, за да не падне някой в същия пример на непокорство.

Използваната от Христос дума за почивка е гръцкият еквивалент на *Шабатон*. Затова четвъртата заповед може да бъде спазвана само в евангелието; едно евангелие, което ни донася насладата на Отец чрез Духа на Христос.

Съботата по-пълно

Видяхме, че истинското спазване на съботата е влизане в „Неговата почивка“ (Евреи 4:11), а не в нашата собствена. Бог не Си почивал, понеже бил уморен: „Не знаеш ли? Не си ли чул? ГОСПОД е вечният Бог, Създателят на земните краища. **Той не се уморява и не отслабва**, разумът Му е неизследим.“ (Исая 40:28) Ето защо простото почиване в седмия ден от седмицата от собствената ни работа като „дълг“ изобщо не е спазване на съботния ден. Точно на това Исус учел Своите еврейски слушатели, призовавайки ги да се покаят и да влязат в „Божията истинска съботна почивка“, почивайки си (с вяра) в Неговите творчески дела, които Той толкова много желае да извърши в човека, като ни пресътвори в ново (безкористно) създание и ни възстанови в Неговото подобие и образ. Както Исус учи в Матей 11:28 (цитираният по-рано текст), само Неговото присъствие може да направи нещо свято и да донесе истинска почивка.

Исход 33:14: И ГОСПОД каза: Моето **присъствие** ще върви с теб, и
Аз ще ти дам **почивка**.

През целия си живот съм бил пазител на съботата. През цялото това време посещавах съботните богослужения. Беше ми казвано, че съботата е едно специално време за приятелство с Господ. Това е Неговият специален ден. Нито веднъж през цялото това време, не ми беше обяснено, че съботата е всъщност един специален дар на Святия Дух. Когато изучавах писанията на А. Т. Джоунс, в една от проповедите му във връзка със съботата, попаднах на следното твърдение:

Какво беше това, което правеше деня свят? [Събранието: "Присъствието на Бога."] **Присъствието на Бога прави нещата свети. То прави дадено място свято. То прави човека свят. Присъствието на Бога е направило деня свят. Значи светостта на Бога е прикрепена към този ден. Присъствието на Бога, свялото**

присъствие на Бога, е прикрепено към седмия или съботния ден. **Е, добре тогава, когато човекът дойде при този ден по единствения начин, по който човек може да дойде, с духовен ум—с ума на Божия Дух—и приеме духовната почивка, духовното освежаване, което е в него, духовното благословение, което е в него, не получава ли той също и това присъствие, не става ли участник в това присъствие, в което Божията святост го преобразява? Да, наистина точно това се случва с него. И това е спазване на съботата.**

Е, тогава, Той е осветил деня, но няма нужда и този текст да го преговаряме. Кое е това, което осветява? [Събранието: "Присъствието на Бога."] Тогава, присъствието на Бога, Неговата осветяваща сила е в седмия ден. Така ли е? [Събранието: "Да."] **Тогава човекът, който идва при Шабата на Господ според идеята на Господ за Господната събота, и Неговото намерение, придобива духовна почивка. Той я намира там. Той намира духовно освежаване, наслада; намира духовно благословение. Намира присъствието на Бога и святостта, която това присъствие донася, за да го преобрази. И той разбира, че тази осветяваща сила в това присъствие, което осветява деня, осветява и самия него. С каква цел се прави всичко това? Защо беше направена тази събота? [Събранието: "За човека."] Тя беше направена за човека. Следователно, Бог си почина и постави Своята духовна почивка в този ден заради човека, нали? [Събранието: "Да."] Божието освежаване, Неговата радост в този ден беше за човека. Благословието, с което Той я благослови беше за човека. Святостта, която Неговото присъствие докара в нея и която й придаде Неговото присъствие, беше за човека. Неговото присъствие, което я осветяваше, беше за човека. Тогава човекът не може ли да бъде участник в Неговото присъствие чрез съботата и да се запознае чрез една жива опитност с духовната почивка на Бога, духовното благословение, святостта, присъствието на Бога, което осветява, присъствието на Бога, което го осветява? **Не е ли това, което Бог възнамерявал да донесе съботата на човека? Тогава именно човекът, който приема всичко това от съботата е****

съботопазител. Той самият също го знае. Той го знае и се наслаждава, че го знае.

А сега друго нещо: Кой бил реално присъстващият деятел при сътворението? [Събранието: "Христос."] **Кой си починал?** [Събранието: "Христос."] **Кой бил освежен?** [Събранието: "Христос."] **Кой благословил съботния ден?** [Събранието: "Христос."] **Чие присъствие го е направило свят?** [Събранието: "Това на Христос"] **Чие присъствие е в този ден?** [Събранието: "Христовото."] Тогава, човекът, който не е осветен от присъствието на Христос, и не е станал свят, и не е благословен, и на когото това не е донесло почивка, такъв не може да спазва съботата. **Не виждате ли, че само с Христос в човека може да бъде спазена съботата; защото съботата донася и има в себе си присъствието на Христос.** А. Т. Джоунс – *Бюлетин на Генералната конференция, Проповед 20, 1983 г.*

Забележете как покойният А. Т. Джоунс разкрива внимателно, че благословието в съботата е присъствието на Бог и присъствието на Христос. Никога не съм имал това разбиране независимо от факта, че „спазвах“ съботата през целия си живот. Защо не бъде прогласено на всички народи, че най-пълната мярка от дара на Святия Дух се намира в съботата? Това е единственият възможен начин съботата да бъде печатът на Бога, защото ние сме запечатвани чрез Святия Дух:

Ефесяни 4:30 **И не наскърбявайте Светия Божи Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението.**

Ефесяни 1:13 **В Него и вие, като чухте словото на истината – благовестието на вашето спасение – и като повярвахте в Него, бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието.**

Обещаният Свети Дух идва при нас във времената на освежаването. Святият Дух ни е обещан в определените времена. Като илюстрация за това, помислете за времето, когато бил даден обещания дар след възкресението на Христос.

Деяния 1:7-8; 2:1-2, 4, 7-8, 13-15: Той им каза: Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в Собствената Си власт.

Но **ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух**, и ще бъдете свидетели за Мен както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята ... И когато настана **денят на Петдесетницата**, те всички бяха на едно място. И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър и изпълни цялата къща, където седяха ... И **те всички се изпълниха със Свети Дух** и започнаха да говорят други езици, както Духът им даваше да говорят ... И всички, смаяни и учудени, си говореха помежду си: Ето, всички тези, които говорят, не са ли галилеяни? Тогава как ги слушаме да говорят всеки на нашия собствен език, в който сме родени? ... А други се присмиваха и казваха: Те са се напили със сладко вино. А Петър, като се изправи с единадесетте, издигна гласа си и започна да им говори: Юдеи и всички, които живеете в Ерусалим, нека това ви стане известно и внимавайте в моите думи. Защото тези не са пияни, както вие мислите, понеже **е третият час на деня**;

Святия Дух бил излят с голяма сила след изброяването на седем седмици плюс един ден, след празника на първите плодове. Дошъл в третия час, което е времето на сутрешната жертва.

Спомняме си, че всеки ден има дар на Духа по време на сутрешната и вечерната жертва. Сутрешната жертва била в третия час, а вечерната след интервал от шест часа. Така че дарът на Духа дошъл на определеното време в деня на Петдесетницата по време на сутрешната жертва. Това не е случайно събитие, а точно според времето на нашия Баща. Жената, която стои на луната и е облечена със слънцето знаела за събирането в това определено време; за получаването на благословието на нашия Баща чрез Господ Исус.

Затова наистина има специално благословение, което идва всеки ден. Идва при сутрешната и вечерната жертва. За нас днес това означава събиране сутрин и вечер за богослужение, за приемане дара на нашия Баща, чрез признаване жертвата на нашия Спасител.

В продължение на години, сутрешните и вечерните богослужения ми бяха много трудни за поддържане. Сега, когато знам, че това са специални времена, определени от нашия Баща за получаване на дара

на Неговия Дух за съответния ден, това се превърна в една наслада. Това не е дело, което се извършва, за да се заслужи спасение, но по-скоро приемане на правдата на Христос чрез вяра и отговор на Неговите призиви. Желаете ли да приемете дара на Духа, който идва сутрин и вечер? Имате ли нужда от такъв дар? Ако нашият Баща ни го предлага, тогава смятам, че **ДЕЙСТВИТЕЛНО** имаме нужда от него.

Исая 58:13-14: Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и наречеш съботата **наслада**, светия ден на ГОСПОДА — почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, **тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА** и Аз ще те направя да яздиш по високите места на земята, и ще те храня с наследството на баща ти Яков — защото устата на ГОСПОДА изговори това.

Истинският пазител на съботата е този, който вярва, че нашият Баща ни изпраща Духа Си в определени времена. Точно както се храним в определено време, за да можем да имаме сили за следващите пет или шест часа. Така също ние получаваме даровете на Духа в определени времена и ходим в силата на тези определени времена. Това е съботата, в по-голяма пълнота.

Защо праведните прогласяват съботата по-пълно? Това е така понеже чрез съботата те получават специалните дарове на Святия Дух. Дали Сатана иска хората да приемат тези неща? Със сигурност не! Забележете какво се казва в Откровение 12:17:

Откровение 12:17: Тогава змеят [Сатана, виж стих 9] се разгневи срещу **жената** и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, **които пазят Божиите заповеди** и държат свидетелството за Исус. И застана на морския пясък.

Божият народ „пази Божиите заповеди.“ Това е причината поради която Сатана действал чрез силата на малкия рог, за да промени святите празници:

Данаил 7:25: И той ще говори думи против Всевишния и ще тормози светиите на Всевишния и **ще замисли да промени**

ВРЕМЕНА и закон; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половин време.

А Синодалният превод предава това така:

Даниил 7:25: и против Всевишния ще произнася думи [малкият рог] и ще угнетява светиите на Всевишния; **дори ще замисли да отмени у тях ПРАЗНИЧНИТЕ ВРЕМЕНА и закона**, и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и полувреме. (Синодален превод)

Малкият рог

Преди да започнем този раздел, бихме искали да подчертаем, че ние не осъждаме никого. Всеки, който съди и осъжда друго същество съди и осъжда себе си, защото всички вършим същото (Римляни 2:1; Матей 7:1-2). Всички съгрешихме и сме пропуснали славата (характера) на нашия не осъждащ Баща (Римляни 3:23). Събитията, които са се разиграли в човешката история са само увеличени отражения на омразата, намираща се в падналата ни природа спрямо Божият Син, подстрекавана от самия Сатана - главният враг. Тези събития са мрачна илюстрация и доказателства за духовната битка на истината срещу лъжата – великата борба между Христос и Сатана.

Но как точно са били променени тези „свещени празници и закони“? Този въпрос изисква изследване на историята, за да научим за това как Малкият рог е променил съботата и празниците. За общ преглед на тази история, моля, прочетете книгите *Великата борба* и *Въпроси на живота* достъпни на fatheroflove-bulgaria.com. Ще дадем основни очертания на идентичността и дейността на Малкия рог, за да отговорим на въпроса как святите празници и закони са били променени.

По-рано в 7-ма глава на книгата Данаил пророкът казва, че този „малък рог“ се издига от четвъртия от четирите зверове, които той видял във видението си. Ангел Гавраил уведомява Данаил, че тези четири зверове представляват четири световни царства. А относно четвъртия звяр Гавраил казва:

Данаил 7:23-24: ... Четвъртият звяр е четвъртото царство на земята, което ще се различава от всички царства; и ще погълне цялата земя, ... А десетте рога са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг [малкият рог], който ще се различава от предните и ще покори трима царе.

Въпреки че няма да правим дисекция на всичко това, бихме искали да информираме читателя, че библейските изследователи и учители са преподавали векове наред, че тези четири зверове представляват четирите световни царства: Вавилон (представен чрез лъв), Мидо-Персия (представена чрез мечка), Гърция (представена чрез леопард) и Рим (представен чрез ужасно изглеждащ звяр, който има десет рога). Данаил казва, че „малкият рог“ се издига сред десетте рога на четвъртия звяр (вж. стих 8), така че тази сила трябва да се издигне от Рим. С времето Рим преминава през две фази - езически Рим и папски Рим. Когато папският Рим придобива господство, Римската църква включва всички езически догми в римокатолическото християнство и започва да налага доктрините си чрез използване на държавата. По този начин четвъртото царство наистина се „различава от всички царства“, тъй като то е религиозно-политическа сила, в която църквата контролира държавата.

В глава 8-ма на Даниил пророкът вижда как същият този малък рог в неговата политическа и езическа фаза „се е надигнал много, на юг и на изток, и към приятната земя“ (Даниил 8:9). После в стих 10-ти папската фаза взема надмощие тъй като започва да се задълбочава повече в религиозните въпроси.

Данаил 8:10-12: И той се възвеличи до небесното войнство и свали на земята част от войнството и от звездите и ги стъпка. Чак до началника на войнството се възвеличи и отне от него постоянната жертва; и мястото на светилището му беше съборено. И войнството беше предадено заедно с постоянната жертва поради престъплението. И **той хвърли на земята истината**, действа и успя.

Хвърлянето на небесните истини символизира вземането на Божиите методи и истини и пренастройването им в паднала човешка рамка. Тази система щяла да представя Божието царство в рамките на всички

зверски царства на света. Божието царство щяло да бъде "променено" от любов и свобода в царство на войната и принудата.

Поради грехопадението на човечеството, ние сега естествено не вярваме в Божията прощателност. Грехът е променил нашето мислене за Бога, карайки ни да смятаме, че трябва да изпълняваме определени неща, за да спечелим заслуги и да умилостивим Бога и така да станем приемливи за Него. Действайки до голяма степен като юдаизма, Римската църква през цялата си история представя Божия закон като законодателен кодекс, който трябва да бъде приложен с наказание за тези, които го нарушават. През тези „тъмни векове“ Божият свят закон бил „променен“ в съзнанието ни - от духовен (Римляни 7:14) в произволен списък с правила, които могат да бъдат изменени или дори отменени. Тази лоша теология е заляла и съвременното протестантско християнство. Сатана ни е измамил да мислим, че ако някой наруши Божиите правила, тогава Бог ще трябва да задоволи божествената справедливост като ни накаже с язви, болести или дори със смърт. Но Божият закон не действа като човешки закон. Божият закон е естествен закон и отразява характера на Законодателя. Това е законът на любовта, чрез който функционира реалността на живота. Да, „заплатата на греха е смърт“ (Римляни 6:23), и „грехът е престъпване на закона“ (1 Йоан 3:4), но не Бог е този, който убива грешника за нарушаване на някое от правилата. Смъртта е ЕСТЕСТВЕНАТА последица от един живот на грях. До голяма степен това е като идеята, че смъртта е ЕСТЕСТВЕНА последица от скачането от самолет при височина над 10 000 м. без парашут.

Яков 1:14-15: А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст; и тогава, когато страстта зачене, ражда грях; а грехът, като се развие напълно, ражда смърт.

Когато решим да ходим извън Божията воля, отвъд Божият защитаващ закон / защитна ограда, Бог няма да се намесва в нашата свобода на избор и ние по един естествен начин ще пожънем това, което сеем. Бог не е един Баща насилник. Той не е кръвожаден тиранин. Той е винаги „жалостив и милостив, дълготърпелив и избилстващ с доброта и

истина." (Изход 34:6). Когато грехът дошъл на тази земя, Бог и Неговият закон не са се променили. Божият закон е копие на Неговия собствен божествен и праведен характер.

Исая 51:6-8: Повдигнете очите си към небесата и погледнете към земята долу — защото небесата ще изчезнат като дим и земята ще се разпадне като дреха и обитателите ѝ просто така ще измрат. Но Моето спасение ще пребъде вечно и правдата Ми няма да се отмени. **Слушайте Ме, вие, които познавате правда, народ, в чието сърце е Моят закон!** Не се бойте от злобния присмех на хората, не се плашете от злословието им, защото молецът ще ги прояде като дреха и червеят ще ги прояде като вълна. Но Моята правда ще пребъде вечно и спасението Ми — във всички поколения.

Единственото, което се е променило след влизането на греха, сме самите ние. Променили са се нашите умове, характери и персоналност. Променили са се нашите мисли към Бога. Вече не сме Го виждали като любящ и прощаващ Отец, но като един гневен бог, чиято справедливост изисква смъртта на всеки, който се осмели да не се подчини на неговите правила. Такъв бил случаят и примерът, който имаме, когато, след изяждането на забранения плод, Адам и Ева се скрили от Божието присъствие и на въпроса на Бог към Адам последният отговорил: „Чух гласа ти в градината и **се уплаших**, защото съм гол; и се скрих.“ (Битие 3:10).

Само чуйте как Сатана е измамил Римската църква и е убедил по-голямата част от света, че Божият закон е произволен списък с правила и че той може да бъде променян или отменен:

„Папата има сила **да променя времената, да отменя законите** и да освобождава от всичко, дори от предписанията на Христос ... Папата има власт и често я е упражнявал, за да отменя заповедта на Христос.“ (*Decretal, de tranlatic Episcop. Cap.* [Папата може да променя божествения закон], *Църковен речник на Ферарис*).

„Добре е да напомним на презвитерианците, баптистите, методистите и всички други християни, че Библията не подкрепя

никъде тяхното спазване на неделята. Неделята е институция на Римокатолическата църква и тези, които спазват този ден, го спазват като заповед на католическата църква." (Свещеник Брейди, Елизабет, Н. Дж. „Новини“ от 18-ти март 1903 г.).

„Ние съблюдаваме неделята вместо съботата, защото католическата църква е пренесла тържествеността на съботата в неделя.“ (Peter Geiermann, CSSR, A Doctrinal Catechism, издание от 1957 г., стр. 50).

„Ние осъществихме промяната от седмия ден в първия ден, от събота в неделя, на база властта на святата, католическа, апостолска църква на Христос.“ (Епископ Симур, *Защо спазваме неделята*).

„Протестантите ... приемат неделята, а не събота като ден за обществено поклонение след като католическата църква е направила промяната ... Но протестантският ум не осъзнава, че ... при спазване на неделята, те приемат авторитета на говорителя на църквата, Папата". (*Нашият неделен посетител*, 5 февруари 1950 г.).

Римската църква променила не само съботата, но и всички останали празници:

„... Католическата църква премахна не само съботата, но и всички други [така наречени] еврейски празници." (Епископ Т. Енрайт, *Листо*, 26 април, 1902).

По-рано се позовахме на Поликрат и неговото признание, че християните, включително и учениците на Исус, са чествайки празника Пасха на 14-ия ден от първия еврейски месец. Римската църква оспорила това, като искала да промени датата така че да съвпада с техния празник Ищар (Easter, Великден). Спорът никога не бил за това ДАЛИ е трябвало да спазваме Пасхата, но за това КОГА да я спазваме. Историята потвърждава, че замяната на библейската дата на Пасхата с Великденската неделя от страна на Рим довежда до утъпкване на пътя към замяната на Почивката на седмия ден от седмицата (събота) с

първия ден на седмицата (неделя), извършена отново чрез същата Римска власт.

„Ранното развитие на празника Великден и придружаващите го спорове за календара до голяма степен са резултат от опита на християнството [или лъжливото християнство] да се освободи от юдаизма. Неделята вече заменила еврейската събота [има се предвид Божията събота] в ранната част на втори век и въпреки усилията в Мала Азия [от Поликрат и други] за поддържане на еврейската пасхална дата на 14-ти Нисан ... съветът на Никея приел годишната неделя след пълнолунието след пролетното равноденствие (21-ви март).“ (Уолтър Елуел, редактор, *Евангелски теологичен речник*, „Великден“, 1984 г.).

„Откъсването на езичниците от техните еврейски корени било повлияно от репресивните политики, възприети от римските императори срещу еврейския народ и религия, както и от клеветническата кампания, проведена от евреите срещу християните. Тези фактори насърчили християните езичници да развият „християнска“ теология на презрение към евреите като народ и към юдаизма като религия. Водещи отци създали цял литературен орган „Против евреите“, за да клеветят евреите като народ и да лишат техните религиозни вярвания и практики от всякаква историческа стойност. **Две от основните жертви на антиеврейската кампания били Съботата и Пасхата. Съботата била променена на неделя, а Пасхата била пренесена във Великденската - неделя.**“ (Самуеле Бакиоки, *Божиите празници в писанието и историята, Пролетните празници*, стр. 103).

Святите дни на Божия календар са заменени в християнството с празници, които първоначално са били в чест на боговете в слънце-поклонението. Днес много християни несъзнателно следват традициите на хората, докато отхвърлят Божиите заповеди. Празници като Коледа, Великден, Свети Валентин и Хелоуин имат езически произход и не са ни дадени от Бог в Неговото Слово. Целият свят познава тези празници, но колко са тези, които познават Божиите празници, описани в Писанието (Левит 23-та глава), които ни дават Светия Дух в по-голяма степен,

честват великия Божи план за спасение и ни дават почивка в нашата синовност спрямо нашия небесен Баща? Защо познаваме тези езически времена, но не и Божиите?

„От Рим дошло още едно допълнение към отстъплението в почитането на слънцето. **Първите християни, предимно евреи, продължили да празнуват Пасхата в памет на Христовата смърт, истинската Пасха; и това продължило сред обърналите се към Христос езичници.** Съответно празникът винаги е бил в истинския ден на Пасхата – този на четиринадесетия от първия месец. Рим обаче и чрез него целият Запад, приел деня на слънцето [Sun-day, неделя] като ден за това празнуване ... Правилото на Рим било, че празнуването [на Великден] винаги трябва да бъде в неделя - най-близката до четиринадесетия ден от първия месец на еврейската година [Авив / Нисан]. И ако четиринадесетия ден от този месец се паднал в неделя, празникът не се провеждал в него, а на следващата Неделя." (А. Т. Джоунс, *Великите империи на пророчеството*, стр. 213-214).

Интересно е да установим как Писанието заявява, че друга зверска сила ще се издигне и ще „накара“ (узакони / направи да влезе в сила закон) света да се покланя на този десеторог звяр на възродената Римска империя и ще „принуди“ (наложи на) хората да приемат неговия „образ“ (политика) (вж. Откровение 13-та гл.).

Откровение 13:15-16: И му се даде да даде дишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички — малки и големи, богати и бедни, свободни и роби — да им се сложи **белег** на дясната ръка или на челата им,

Не установихме ли, че Божият съботен знак (белег и чудо) трябва да бъде отпечатан на същото място като белега на звяра - нашата ръка и чело? (виж отново, страници 22–23). Възможно ли е белегът на звяра да има нещо общо с промените на Божиите „празници и закони“? Да чуем отговора на този въпрос от самия Рим:

“**БЕЛЕГЪТ** на нашата власт е властта над Божия закон.” (Отец Енрайт, *История на съботата*, стр. 802).

„Разбира се, католическата църква твърди, че промяната [от събота към неделя] е била неин акт, а този акт е **БЕЛЕГЪТ** на нейната църковна власт и авторитет по религиозните въпроси.” - (К. Ф. Томас, канцлер на кардинал Гибънс, *Вратата на нашите отци*, стр. 14).

Днес съвременните протестанти пунтират Римската църква. През април 2015 г. преподобният д-р Деметриос Тониас от *Съюза на Господния ден* в САЩ заяви:

„По дефиниция всяка неделя е призив за християнско единство щом като в този ден ние сме призовани да общуваме с Господ и от Господ ... За да оценим напълно неделата като **БЕЛЕГЪТ** на християнското единство, ние трябва да разширим нашата дефиниция за единство.”

Католическият професор Малахи Мартин обяснява: папата „настоява, че хората нямат сигурна надежда за създаване на жизнеспособна геополитическа система, освен ако не е на основата на римокатолическото християнство” (*Ключове на тази кръв*, стр. 492). От както загубила властта си през 1798 г., римската църква се опитва да изпълни двойния си дълг, затвърждавайки своята религиозно-политическа стратегия, за да обедини всички църкви. Папата казва, че ако има някакъв съюз между световните религии, то той би трябвало да се основава на „римокатолическото християнство“.

Макар това да не означава, че всяка доктрина трябва да бъде уеднаквена, то все пак предполага, че световните религии ще имат една глава над себе си – тази на Римската църква (папството) - и „белегът“ на това „християнско единство“ е святостта на неделата. Святостта на неделата сочи към „римокатолическото християнство“.

Но какво точно е то?

„Почти всички велики мъже, изградили Западната църква били обучени като Римски адвокати. Тертулиан, Киприан, Августин,

Григорий Велики (чийто съчиненията образуват моста между латинските отци и учениците) всички те били хора, чиято ранна подготовка е била подготовка като римски адвокати – едно обучение, което формира и установява цялото им мислене, независимо дали е теологично или църковно. Те инстинктивно разглеждали всички въпроси по начина по който това би направил един велик римски адвокат. Те имали страстта на адвоката за точни определения; че основният им дълг е **да наложат подчинение на властта**, независимо дали този авторитет се е изразявал във външна институция или в точните дефиниции на правилните начини на мислене относно духовните истини. Нито един клон на западното християнство не е бил в състояние да се освободи от заклинанието на тези римски адвокати от ранните векове на християнската църква." (Томас Линдзи, *История на Реформацията*, стр. 168).

Съботата и неделята представляват два знака, сочещи към две напълно различни системи на управление и техните празници. Тъй като актът на "промяна" (в умовете на почти целия свят) на Съботата от седмия в първия ден на седмицата е "белег" на авторитета на папството по религиозните въпроси, тогава святостта на неделята е „знакът“ или „знамето“, показващо вяност към принудителните методи за "налагане подчинение на властта." Съботата сочи към Божието царство - царство, основано на естествения закон, където истината и любовта имат върховна власт, предоставяйки на всички хора свободата да пожънат каквото са посели, „от грях към смърт или от подчинение към правда“ и живот (Римляни 6:16). Неделята се превърнала в ден за почивка, който няма естествен произход, а е резултат от човешко законодателно решение и действие. Това е наложено правило, а наложените правила не произвеждат святост, а само робство.

Вярата в този метод на принудено изпълнение отстрана на човека ще постави знака на "челото" (символът на разсъдъка), докато практикуването на този зверски метод ще постави знака върху "ръката" (символ на делата или верността). Всеки, който не вярва и не практикува този метод, който е представяван от Неделния знак, ще бъде убит, докато светът погрешно вярва, че извършеното е Божие правосъдие

(Откровение 13:15). В Йоан 16:2–3 Исус казва: „настава час, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че принася служба на Бога. И това ще ви сторят, защото не са познали нито Отца, нито Мен..." Нека всички имаме характера на Исус по това време, за да се молим: „Отче, прости им; защото те не знаят какво правят." (Лука 23:34).

Бихме искали да подчертаем, че с това не насочваме пръста си към никой друг, освен към НАС САМИТЕ като човешки колектив. В падналото ни състояние всички ние притежаваме дух като на малкия рог, който „прави измамата да успява в ръцете му [ни]" и ни кара да „се възвеличава [ме] в сърцето си [сърцата ни]." (Даниил 8:25). Когато Христос не живее в нас и не царува в нас, ние проявяваме този зверски и антагонистичен дух чрез използването на сила, принуда и отмъщаване на другите. Така се стремим към колективно покаяние (за цялата човешка раса) заради неверието ни в нашия любящ Баща; заради неверието ни в почивката, която бихме получили в лоното Му, както Той нежно ни учи, докато постоянно се стареа да ни пренасочи от пътя на егоизма към пътя на безусловната любов и служба към Него и към нашите съчовеци, които Христос е изкупил с безкрайна за Себе Си цена. Излекуването на опустошените ни от греха души е болезнено преживяване за нас, и ние можем да го приветстваме напълно само ако изцяло вярваме, че Бог ни обича.

Съботният план като отражение на Божия естествен закон е канал за приемане на присъствието на Бога, Който единствен ни прави свети, не само в събота, но и всеки ден. Седморният принцип на Съботата е знак за един *начин на живот*, който е основан на образа и подобие на нашия Създател. Вашата концепция за Божия характер отразява начина, по който гледате на отношенията си с вашия небесен Отец. Дали Той е един баща, който изисква подчинение на набор от правила и налага наказания на нарушителите им, като дори понякога ги убива? Живеете ли в такъв страх от вашия Небесен Баща, където послушанието е просто задължение, за да не Го ядосате? Не е ли Той един непроменим Баща, Който никога не проявява насилие и чиито закони са предназначени за вашето физическо и духовно здраве, за вашето щастие; Един, Който

винаги носи вашите тежести, недостатъци и вина, търсейки изгубеното Си дете, за да го прибере да си почине в лоното Му?

Исая 57:19: Мир, мир на далечния и на близкия, казва ГОСПОД, и ще го изцеля.

Става очевидно защо Сатана иска да промени свещените празници, когато знаете, че чрез тези определени времена Божиите деца обновяват чувството си за синовност в Бога. Те влизат в насладата на Отец от Сина Му, която Той изразил в онзи първи съботен ден. В Христос получаваме това духовно благословение в пълнотата му.

Среднощният вик

Притчата за десетте девици от Матей 25-та глава играе ключова роля в преживяването на Божия народ точно преди края на благодатното време.

Мат. 25:1-6: Тогава небесното царство ще се сравни с десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха разумни и пет – неразумни. Защото неразумните, като взеха светилниците, не взеха масло със себе си. Но разумните заедно със светилниците си взеха и масло в съдовете си. И докато се бавеше младоженецът, се додряма на всичките и заспаха. А **посред нощ се нададе вик**: Ето, младоженецът идва! Излизайте да го посрещнете! Тогава всички онези девици станаха и приготвиха светилниците си.

Разликата между мъдрите и глупавите девици е, че мъдрите девици имат допълнително масло в съдовете за светилниците си. Маслото е символ на Святия Дух. Мъдрите девици са приели повече от Святия Дух, отколкото глупавите. Как са го получили? Мъдрите девици стоят на луната, облечени със слънцето. Те отговарят на зова на Христос.

Мат. 11:28 Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и аз ще ви дам почивка.

Мъдрите идват, когато Той ги зове. Ето един пример за зова на Исус:

Йоан 7:2, 37-39: А приближаваше юдейският празник Шатороазпъване ... А в последния ден, великия на празника, Исус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие. Ако някой върва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от

утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат ...

Исус ги призовава по време на празника, защото това било определено време на Отец за по-голям прилив на Духа. Идеята е, че ние можем да дойдем по всяко време на деня и нощта при Христос, но Духът ще ни подбужда особено през тези времена, защото това са сезоните на освежаване, които действат според седмория принцип на съботата. Това са сезоните, когато Божият закон е вписван по-дълбоко в сърцата ни от Духа, който идва в изобилие през тези времена. Те ни поставят в хармонията и ритъма на отношенията ни с Бога, давайки ни все повече увереност, стабилност и вяра в нашия Отец.

Някои от присъстващите на празника приели призива Му, докато други го отхвърлили (Стихове 40–42): „Така че имаше разделение между хората заради Него.“ (Ст. 43). Забележете по-горе, че Исус казва, „както казва Писанието, от корема му ще изтичат реки от жива вода“. Той показва, че това е вярно още на следващия ден, „рано сутринта“, когато „влезе отново в храма, и всички хора дойдоха при Него, седнаха и Той ги поучаваше.“ (Йоан 8:2). Точно тогава „книжниците и фарисеите доведоха при Него жена, хваната в прелюбодейство“ и Го изпитваха по въпроси свързани със закона (стихове 3–6).

Писанието казва: „Но Исус се наведе и пишеше с пръст по земята, сякаш не ги бе чул.“ (Стих 6). Каква била същността на това, което Той пишел в прахта върху каменната настилка на храма по време на празника Шатри?

Еремия 17:13: ГОСПОДИ, надеждо на Израил, **всички, които Те оставят, ще се посрамат.** И отстъпниците от Мен **ще бъдат на земя записани,** защото оставиха **извора на живата вода** — ГОСПОДА.

Те Го били отхвърлили като Месия, „Господарят на съботата“. Самият Този, Който бил писал върху каменните плочи със собствения Си пръст (Изход 31:18) сега пишел върху каменната настилка на храма със същия този пръст.

Йоан 8:7-11: Но като продължаваха да Го питат, Той се изправи и им каза: Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея. И пак се наведе надолу и пишеше с пръст на земята. А те, като чуха това, **бивайки осъдени от собствената си съвест,** се разотидоха един по

един, като започнаха от по-старите; и Исус остана сам и жената, която стоеше по средата. И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И Аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече. (Версия на крал Яков)

Както фарисеите така и жената се почувствали осъдени за греховете си. Фарисеите си тръгнали заради срам и самоосъждане, все още отхвърляйки прошката, която Исус щял да им предложи свободно. Жената обаче, която осъзнала кой е Исус, и че никакво осъждане не идва от Него, нито от Неговия Баща, влязла в Неговата почивка като дъщеря на Всевишния и си тръгнала свободна от веригите на греха.

Убеждението за греха дошло чрез творческия глас на Христос и светия Му пръст. Лука цитира Исус като казва: „Но ако аз с Божия ПРЪСТ изгоних демоните, не се съмнявайте, че Божието царство е дошло върху вас.“ (Лука 11:20). А Матей Го цитира да казва: „Но ако изгонвам демоните чрез ДУХА НА БОГА, тогава Божието царство е дошло при вас.“ (Матей 12:28). Тук "пръст" е еврейска метафора за „Дух“. По-рано видяхме, че еврейската концепция за „ръка“ е свързана с „работа“. Затова, еврейската концепция за "пръст", която е свързана с ръката (работата) означава „подробна работа“ тъй като пръстът може да определи по-точно (фина настройка) „делото“ на Светия Дух, който „прецизира“ (пише с пръст) закона в нашите сърца и умове.

2 Коринтяни 3:3: и става явно, че вие сте Христово писмо, произлязло чрез нашето служение, написано не с мастило, а с **Духа на живия Бог**, не на плочи от камък, а **на плочи от плът — на сърцето**.

Позовавайки се на новозаветното преживяване, Бог казва:

Евреи 8:10: Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: **ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им**; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ.

Това изписване на Неговия закон в нашето сърце е подробното дело на осветление, която трябва да ни отдели за свята употреба. Исус казва, че делото на Неговия свят Дух е да ни насочва към цялата истина (Йоан 16:12,

13), изпълнявайки обещанието на Бога, когато казва: „Ново сърце ще ви дам и нов дух ще вложа във вас; и ще отнема каменното сърце от плътта ви, и ще ви дам сърце от плът. И ще вложа духа Си във вас и ще ви направя да ходите по моите **постановления** и да пазите Моите **съдби** и да ги изпълнявате." (Езекиил 36:26–27). Така виждаме, че естественият резултат от изпълването с Духа на Бога е да ходим в хармония с всичките Му заповеди, постановления и съдби. Третата глава на Малахия се цитира в християнските църкви, за да бъдат призовани хората към следване принципа на десетъка, но много често, написаното в четвърта глава се отхвърля:

Малахия 4:4: Помнете закона на слугата Ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, **постановления** и **съдби**. (Версия на крал Яков)

Малахия 4:5-6: Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойда и да поразя земята с проклятие.

Делото на Илия се явява, когато си спомним закона на Мойсей. Исус ни казва, че Той не е дошъл да премахне нещо от закона, а по-скоро да го възвеличи, да го почете и да го изпълни.

Матей 5:17-18: Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците? Не съм дошъл да отменя, а да изпълня. Защото, истина ви казвам: докато премине небето и земята, нито една йота, нито една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне.

Нищо няма да премине от Закона докато не преминат небето и земята, в които сега живеем. Също така думата *докато* не намеква, че след това ще премине, но че просто ще съществува през цялата човешка история преди идването на Христос.

Какво съкровище са дадените ни чрез Мойсей закони. Заставам до Давид, когато той казва:

Псалми 1:1-3: Блажен човекът, който не ходи по съвета на безбожните, нито стои в пътя на грешните, нито седи на седалището на присмивачите, а насладата му е в закона на ГОСПОДА и върху Неговия

закон размишлява ден и нощ! Той ще бъде като дърво, посадено при водни потоци, което дава плода си на времето си и чийто лист не повяхва; и всичко, което върши, ще преуспява.

Ходенето по Закона на Господ води до изливане на Духа, така че ние да бъдем дървета, засадени край реката на Божия Дух. Елате, опитайте и вижте, че Господ е благ и заповедите Му са добри.

Призован от тъмнината¹

Искам да свидетелствам за красотата на определените времена на Бога и как чрез тях бях благословен и получих помощ в моето духовно пътуване.

Само три седмици след като кулите близнаци в Ню Йорк паднаха на 11-ти септември 2001 г., аз проповядвах на едни събрания, които се провеждаха в Австралия на север от Сидни. В презентациите показвах контраста между две царства. Царството на Бога ни осигурява стойност в отношенията ни с нашия небесен Баща, чрез Христос. Царството на Сатана създава стойност посредством личната сила, личната позиция и изпълнение. Падението на Сатана бе представено като изпадане от неговата синовност към Бога в един цикъл на празнота и малоценност. Човешката раса е наследила тази малоценност, когато паднала в грях. Ключът за победа над това царство е влизането в синовността на Исус чрез вяра. Отец разкрил истинската ни синовност в Христос при Неговото кръщение, а също и по време на конфликта Му със Сатана в пустинята. Ние сме приети във Възлюбения (Ефесяни 1:6). Думите на Отец към Неговия Син по време на Неговото кръщение се отнасят и за нас и ние можем да ги приемем с вяра.

Кое събитие разпали всички тези мисли в мен? В първата половина на 2001 г. се разхождах една съботна сутрин. По това време не можех да посещавам църквата в продължение на няколко седмици заради болест. Докато се разхождах, започнах да размишлявам за деня, когато първородният ми син дойде на бял свят. Спомням си радостта, която почувствах, когато моята

¹ Тези лични преживявания са споделени от Ейдриън Ибънс

съпругата ми го подаде. Докато гледах очите му, стоях като вкаменен пред този вързоп на радост, който държах в ръцете си. В този момент се помолих: *Мили Господи, не допускай нищо да застане между мен и сина ми; искам само той да ме познава кой съм.* Докато си припомнях тази молитва, точно в този момент чух глас в ума си: *Ейдриън, точно така гледам и аз на теб.* Това напълно ме изненада. Дълбоко в мен се надигна дух на съпротива. *Но Господи, как би могъл да обичаш грешник като мен?* Тази мисъл ме накара да се осъзная, защото аз вярвах, че Исус Христос прощава грехове, но съмнението дойде от едно по-дълбоко ниво, което никога преди това не бях осъзнавал. Когато моят небесен Баща намери път до мен чрез сина ми, за да ми покаже колко скъпоценен бях за Него, това извади на повърхността чувството ми за малоценност и аз разбрах, че, макар и неволно, аз воювах срещу Него. Думите на моя Баща бяха като огън в душата ми. Тези думи се изправиха срещу чувството ми за малоценност и искаха да го погълнат. Тази борба продължи няколко минути, докато накрая не чух в ума си глас: *Ще отхвърлиш ли любовта ми към теб?* Отново бях изненадан и веднага изповядах греха си като казах в сърцето си: *Господи, приемам Твоята благодат чрез жертвата на Христос, това е просто прекалено хубаво, за да мога да го схвана, но го приемам.* Чрез моя син, небесният ми Баща достигна до сърцевината на съществуването ми, за да ми разкрие любовта Си към мен чрез Своя Син. Той извади на повърхността чувствата ми на малоценност и спечели сърцето ми. Интересно е, че Той изрази насладата Си от мен чрез Неговия Син точно в събота.

Но въпреки че опитах тази свобода, врагът нямаше да се откаже без битка. Беше нужно време, за да може пламъците на любовта да погълнат чувството ми за малоценност. Тези нови мисли преобразиха напълно начина ми на мислене и ме поведоха по път, който никога не бих могъл да си представя. Проповядването на свободата от синовността ни в Христос е едно нещо, но осъзнаването на това в каква степен другото царство държи сърцето ви е нещо съвсем различно, и така открих лично за себе си великата борба под формата на една война за идентичност. Озовах се в състояние на движение - напред-назад между двете царства, но съзнанието за малоценното ми основано на изпълнението мислене започна да става все по-ясно и по-ясно.

Всеки път, когато пропадах в погрешното царство, можех да дойда до бреговете на реката и отново да чуя гласа – “Ти си моят възлюбен Син, чрез Исус Христос.” Бях намерил ключа за царството! Наследих синовността си чрез синовността на Христос.

Това събуждане на истинската ми синовност в Бога чрез Христос ме привлече към текстовете в Писанието, където се говори за това как Исус благословил децата. Благословението, което изпитах в това, че познах истинската си синовност ме накара да искам да благословя и други.

Благословението

В една от църквите, където бях пастор по това време, поканих децата да излязат отпред и върху всяко едно полагах ръце и ги благославях. Молех се тихо преди всяка молитва. *Господи, какво искаш да кажеш на това дете?* Щом веднъж разбрах, че Отец излива благословенията Си чрез човешки канали, осъзнах жизнено важната роля, която трябва да имам, чрез изговаряне Словото на Бога в живота на семействата от църквите на които служех. Молитвата ми беше нещо такова:

“Скъпи Татко, благодаря ти за Марион. “Тя е твоя скъпоценна дъщеря в която Ти се наслаждаваш, чрез Христос, нашият Господ. “Нека тя винаги знае, че я обичаш и й даваш благодат, за да е послушна на своите родители и нека расте като Божия жена, която винаги стои за правото. “Благодарим ти в името на Исус.”

“Татко, благодаря ти за Стефан. “Той е твой възлюбен син, в когото ти благоволиш, чрез Исус Христос. “Нека знае, че го обичаме като църковно семейство, да почита винаги родителите си и да расте като онзи Божи мъж, който си го призовал да бъде.”

След това добавях някои неща, които ми идваха на ум и приключвах молитвата. На следващата сутрин, една от майките ми звънна и ми каза: “Знаеш ли какво ми каза току-що моята дъщеря? Тя каза: ‘Мамо, аз съм скъпоценна.’ “Тогава я попитах, защо мислиш така мила? И отговорът беше:

‘защото пасторът каза така.’ Та нали аз самата бях казвала това на дъщеря си много пъти, но тя никога не се е повлиявала така както това се случи вчера.”

Това беше върховен момент за мен. През ума ми мина мисълта: *сега вече знам какво означава да бъдеш пастор*. Светлина започна да изгрява у мен относно ролята на бащите, старейшините и пасторите.

Яков 1:27 Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това – да наглежда човек сирачетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света.

Чистата религия на старейшините и бащите в църквата е да посещават сираците и вдовиците и да им говорят думите на Отец. Тясно задължение е да им казват, че Отец ги обича и че са скъпоценни за Него. Ето това опазва човека чист от света. Това е принципът на благословението, който е проява на една от ключовите квалификации за старейшина в църквата:

1 Тимотей 3:4-5 Който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание с пълна сериозност, защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква?

Ако един мъж не знае как да благослови своята съпруга и децата си, как може да се грижи и да благословя църквата? В контекста на благословението, да бъдеш Авраамов син, възприема едно напълно ново значение:

Битие 12:2-3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Исках все повече да споделям радостта, която имах в душата си, като човек, призван да служи на нашия Баща. Докато канех хората да дойдат и да приемат благословенията, които бях получил и аз, започнах да забелязвам, че тези благословения бяха по-големи в съботните часове.

Много години по-късно научих за празниците и ги приех. Чудех се дали това преживяване на благословение се е проявявало и в онези минали времена.

Бях поканен да говоря на празника Шатри и реших да поканя хората да излязат, за да се помоля да получат благословение от Отец точно в седмия ден събота по време на онзи празник на Шатрите. Това беше празник в празника. Самата събота бе празник в рамките на по-големия празник на Шатрите.

Изливането на Духа беше невероятно. Не някакво бурно вълнение, а една спокойна, нежна, любяща радост, проявена сред хората, когато излизаха да се помоля за тях и да чуят, че са любими деца на Отец. Това наистина беше една велика събота. Спомняме си как Йоан нарекъл съботата по време на безквасните хлябове велика.

И понеже беше денят на Приготовлението, за да не останат телата на кръста в съботата, защото онази събота беше велика, ... (Йоан 19:31)

Причината да е велик този ден е поради силния прилив на Божия Дух, който е наличен в това време. Слава на нашия Баща за изливането на Неговата любов към нас във времето, когато Той ни призовава!

Вярно е, че нашият Отец ни обича винаги и ние можем да чуем това от Словото Му по всяко време. И все пак има специални моменти, когато сме поканени да получим тази любов чрез Неговия Дух в по-голяма степен.

Когато си припомням живота си, виждам специални времена, в които съм вземал решения да откликна на истината и да вървя по-решително в Божията воля. Много от тези решения са били взети в определените времена на нашия Баща, за което аз разбрах след като всичко това вече се бе случило.

Заклучение

Съботата и Божиите празници са извор на благословение за нас. Те са специални времена, когато нашият Отец приближава към нас чрез Сина Си и ни обгръща в Своите обятия, за да ни благослови.

Римляни 8:16: Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца.

Именно това благословия ще ни даде Божия печат, защото ще бъдем запечатани в името или характера на Отец. Докато почиваме в Неговите обятия чрез вяра, ще ставаме като Неговия Син Исус и всички наши страхове ще бъдат премахнати. Както Божият Син е възвеличаването на славата на Отец, така и празниците са увеличение на славата намираща се в съботата.

Ще имаме сили да се изправим срещу звяра и неговия образ, които ще изискват от този свят да се покланя в неделя и да спазва техните празници. Съгласяването с такива действия би означавало да се лишим от извора на благословието и печата на Бога, загубвайки точно това, което е предназначено да ни спаси.

Нека се придържаме здраво към извора на благословието, намиращ се в съботата и празниците на нашия Баща. Нека отворим вратата, за да може Божият Син да влезе и да вечеря с нас и да пребъдва с нас.

Откровение 3:20: Ето, стоя на вратата и чукам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той — с Мен.

Извор на благословения

*Влизане в Божията ПОЧИВКА чрез каналите на
Неговите определени времена*

Думите, които Отец изговорил на Своя Син по време на Неговото кръщение са ехо от благословието, което Той излял върху Него по време на първата събота от сътворението. Отец всеки ден се е наслаждавал в Своя Син и Синът се радвал пред Него. В съботата, Отец вдъхнал върху Сина Си и Синът се освежил в любовта на Своя Баща. Тази интимна връзка между Отец и Сина е вложена за постоянно в съботата и всяка събота Отец вдъхва освежаващата Си почивка върху Своя Син и върху всички, които приемат Сина.

Любовта на Отец към Неговия Син е постоянна, но се проявява в определени времена, които са израз на съботния принцип. Когато стигнем до тези определени времена, влизаме в наладата на Отец към Неговия Син. Когато сме част от жената, която стои на луната и е облечена със слънцето, ние познаваме освежителните времена и сезони, изпратени от трона на Отец.

Нашият Баща сега ни призовава към едно по-пълно съботно преживяване. Призовани сме към всички духовни благословения в Христос Иисус, като деца на Авраам. Иисус ни казва: Ето стоя на вратата и хлопам в определеното време. Ще Му отворите ли, за да вечеряте с Него?

fatheroflove-bulgaria.com